

Judith McNaught piše bolje od svih.

– USA TODAY

JUDITH McNAUGHT

Tri čuda

ROMANCI LIUBAVNIH ROMANA

Džudit MekNot

Tri čuda

Naslov originala:
Judith McNaught
Miracles

Prevod
Silvija Čolić

PRVO POGLAVLJE

Kako se Julianna Skeffington spuštala niz stube prema vrtu, glazba i glasovi šest stotina pripadnika društvene kreme koji su nazočili balu pod maskama u otmjenoj ladanjskoj kući postajali su sve tiši. Golemi park simetrično raspoređenih gredica cvijeća bio je osvjetljen bakljama i preplavljen kostimiranim uzvanicima i brojnim slugama u livrejama. Otraga, u mraku, nalazio se labirint od živice. Bilo je to odlično mjesto za skrivanje, ujedno i glavni razlog zbog kojeg se Julianna upravo tamo uputila.

Podigavši rub krinoline - jer bila je prerušena u Mariju Antoanetu - počela se žurno probijati kroz gomilu vitezova u žičanim košuljama, dvorskih luda, gusara, kraljeva i kraljica, likova iz Shakespeareovih drama te cijelo čudo domaćih životinja i stvorova iz džungle.

Krivudajući stazom između njih, hitro je stala u stranu kako bi izbjegla sudar sa "stablom" s čijih suruku u obliku grana visjele jabuke od crvene svile. Stablo joj se uljudno naklonilo pa obujmilo oko struka damu prerušenu u mljekaricu.

Žurno je produžila do sredine vrta, gdje se plesalo uz glazbu sastava smještenog između dviju fontana. Ispričavši se, zaobišla je visokog muškarca prerušenog u crnog mačka, koji je prislonio usnice uz uho sive mišice, kako bi joj nešto šapnuo. Ipak, nije propustio nakratko se zadivljeno zagledati u Juliannin duboki dekolte. Drsko joj namignuvši, nastavio se udvarati slatkoj maloj mišici.

Zgranuta razuzdanim ponašanjem uzvanika, osobito ovih u vrtu, kratko se osvrnula prema kući i na svoje zaprepaštenje ugledala majku kako izlazi iz balske dvorane. Bila je u društvu Julianni nepoznata muškarca, a kad je zastala nasred terase i pogledom počela pretraživati vrt, postalo je savršeno jasno da je pošla u potragu za njom. Budući daje bila obdarena instinktom psa goniča, posve je razumljivo da je nagonski usmjerila pogled točno prema mjestu na kojem je Julianna stajala.

Bio je to znak za uzbunu. Istog trenutka Julanna je gotovo trčećim korakom produžila prema živici. Ali prije nego što se sakrije u labirintu, morala je zaobići još jednu prepreku: bučnu skupinu

muškaraca koji su stajali u sjeni krošnje jednog od stabala i grohotomse smijali klaunu koji je pokušavao žonglirati lopticama. Strahujući da bi na otvorenom prostoru bila izložena majčinu pogledu, umjesto da prođe ispred njih, odlučila se prikristi labirintu tako da se provuče iza njihovih leđa.

- Oprostite, gospodo, biste li se malo pomaknuli? - upitala je, očekujući da postupe kako se pristoji i oslobode joj prolaz. Umjesto da joj hitro udovolje, dvojica od njih drsko su joj se osmjehnuli i zapriječili joj put.

-Vidi tko nam se pridružio - rekao je jedan od njih i naslonio ruku na stablo, kako nije spriječio da prođe pokraj njih. Sudeći po glasu, radilo se o mlađem i prilično pijanom muškarcu. Kratko pogledavši slugu koji je zastao kraj njega, uzeo je čašu pića s poslužavnika i pružio je Julianni. - Jedno pićence, gospođice?

Tog trenutka Julianni je na listi prioriteta bilo puno važnije pobjeći od majke nego izraziti negodovanje postupkom mladoga gospodina. U želji da izbjegne scenu, bez riječi je prihvatila ponuđenu čašu i hitro se provukavši ispod njegove ruke produžila prema labirintu.

- Pusti je na miru, Dickie- rekao je njegov prijatelj. - Uokolo ima dovoljno glumica i balerina koje čeznu za muškom pažnjom. Biraj koju želiš, sumnjam da će bilo koja od njih imati što protiv. Ova očito nije raspoložena za zabavu.

Začuvši to, Julianna se sjeti primjedbi starijih dama i gospode na račun balova pod maskama. Često su govorili da takve zabave nisu za mlade dame iz dobrih obitelji. Nakon prizora kojima je te večeri svjedočila, Julianna je shvatila zašto. Skriveni iza maski, pripadnici visokog društva ponašali su se poput zadnje ološi.

DRUGO POGLAVLJE

Ušavši u labirint, Julianna je krenula desnim puteljkom pa na raskrižju ponovno skrenula desno. Zastavši uz bodljikavo žbunje, vrhovima prstima pokušala je unijeti malo lepršavosti u čipku kojom je bio obrubljen dekolte njezine haljine. Uzalud. Na vlažnom i prohladnom noćnom zraku čipka i nije mogla drugo nego visjeti.

Srce joj je ubrzano lupalo od straha da ne bude uhvaćena. Visoka živica priječila joj je pogled na ulaz u labirint i sve što je mogla bilo je mirno stajati i oslušivati hoće li čuti glasove ili korake. Mrzila je osjećati se tako bespomoćnom i to ju je ljutilo. Nažalost, nije postojao način na koji bi mogla spriječiti majku da osramoti i sebe i nju.

Nekoliko trenutaka blijedo je zurila u čašu koju joj je onaj napasnik gurnuo u ruku pa oprezno pomirisala sadržaj. Mirisalo je poput onoga što je njezin otac pio, ne poput madeire koju je pio tijekom dana, nego poput zlaćane tekućine koju je pio poslije večere - kao sredstvo za smirenje živaca, kako je tvrdio.

Začuvši majčin glas s druge strane živice, kratko se trgnula i svrnula oči k nebu. O, ne, s uzdahom je pomislila.

- Julianna, dušo, jesi li tu? Lord Makepeace silno bi te želio upoznati.

Zamislivši majku kako u potrazi za njom, tog sirotog lorda - tko god on bio - protiv njegove želje i volje nemilosrdno vuče uzduž i poprijeko labirinta, Julianna je zakolutala očima. Ni uz najbolju volju nije mogla podnijeti pomisao na još jedno upoznavanje s nekim nesretnikom kojeg njezina majka smatra potencijalnim proscem iako mu prosidba nedvojbeno nije ni na kraj pameti. Sita poniženja poput tih, hitro se uvukla u gusto žbunje, iako je znala da će joj bodljikave grančice upropastiti frizuru. Služavki su trebali sati kako bi njezine blijedoplave kovrče složila u maštovitu kreaciju navrh glave i cijeli taj posao najzad će se pokazati uzaludnim.

Na nebu, mjesec je milostivo zašao za oblake, ostavljajući labirint u mraku boje tinte. No Julianninu majku to nije spriječilo u potrazi. S druge strane živice, samo nekoliko koraka dalje od mjesta na kojem

se sakrila, Julianna je savršeno dobro mogla čuti njezin glas. Odnosno, monolog prepun besramnih neistina.

- Juliannaje doista čarobna mlada djevojka. Jesam li vam već spomenula da je vrlo znatiželjna i da voli sve istražiti? - upitala je, iako nije zvučala kao da se time osobito ponosi, prije kao da se nad time zgraža.

- Ne čudim se što je odlutala u vrt kako bi otkrila što se krije u njemu.

Prevedeno, to je značilo ovo: Julianna je neopisivo nedruštvena i sklona osamljivanju. Osim šetnji prirodom i proučavanja raslinja, zanima je samo čitanje i pisanje. Nije ju lako odvući od njezinih škrabotina. Posve joj je nalik da se u ovakvoj prigodi sakrije u grmlje.

- Od početka sezone vrlo je tražena na svim društvenim zbivanjima - nastavila je njezina majka. - Ne mogu shvatiti kako je moguće da se još niste sreli. Možda je to zato što sam bila primorana ustrajati da odbije neke pozive. Deset izlazaka tjedno zbilja je previše, zar ne? Mora se malo i odmoriti.

Julianna tijekom cijele godine ne primi deset pozivnica, a kamoli u tjedan dana, no moram pronaći izgovor zašto se dosad niste upoznali. Uz malo sreće, možda ćete i povjerovati u to.

Lord Makepeace ipak nije bio toliko naivan. - Doista? - upitao je, suzdržano uljudna tona u kojem se mogla nazreti mješavina nevjerice i dosade. - Hm, djevojke obično vole izlaske... vrlo je neobična ako ih izbjegava.

- Ni slučajno! - uzviknula je lady Skeffington. - Odakle vam takva pomisao? Julianna obožava odlaziti na balove i zabave - požurila je razuvjeriti ga.

Moja kći radije bi si dala iščupati zdrav zub, samo da ne mora otići na bal ili zabavu.

- Uvjerena sam da biste se jedno drugome jako svidjeli. Bila bi velika šteta kad se ne biste upoznali.

Bila bi velika šteta kad vam je ne bih uspjela uvaliti. Moj muž i ja željeli bismo je se u najkraćem mogućem roku riješiti i udati je za dovoljno ugledna i imućna muškarca, a vi ste u tom smislu savršen kandidat. Posjedujete i ime i titulu i novac. Sve u svemu, bolje ne može.

-Za razliku od mnogih drugih mladih dama, moja kći nije nimalo nametljiva.

Prije bi se ubila nego išta poduzela da privuče pozornost nekog muškarca.

- Doduše, ima što za pokazati. Nema muškarca kojem oko ne bi zapelo za nju.

Što i jest razlog zbog kojeg sam ustrajala u tome da večeras odjene haljinu tako duboka dekoltea. Pravo rečeno, jednu od onih koja bi više odgovarala udatoj namiguši nego osamnaestogodišnjoj djevojci.

- Ipak, vrlo je suzdržana prema muškarcima.

Primate na znanje da njezin duboki dekolte nije pozivza pipkanje sadržaja prije nego što je zaprosite.

Lord Makepeace napokon je izgubio strpljenje. - Lady Skeffington, doista mi je žao, ali morao bih se vratiti u dvoranu. Mislim, hm... uvjeren sam da lady Tomphan očekuje da s njom otplešem sljedeći ples.

Spoznaja da će joj žrtva izmaći iz kandži i to ravno u kandže najpopularnije debitantice, Julianninu majku nagnala je da na brzinu smisli najdrskiju laž koju je smislila od trenutka kad se upustila u misiju pronalaženja primjerena supruga za kćer. Odnosno, besramno i bez ikakve osnove usudila se natuknuti da Julianni uporno udvara najglasovitiji i najpoželjniji neženja u cijeloj Engleskoj. - U pravu ste, trebali bismo se vratiti. Upravo sam se sjetila da je Julianna obećala valcer Nicholasu DuVilleu.

Sudeći po udaljenosti s koje joj je sada dopirao glas, mora da je požurila za lordom. - Posljednjih dana gospodin DuVille stalno je obasipa pažnjom. Zapravo, uvjeren sam da je večeras došao ovamo samo zbog nje. Znam da to ne bih trebala govoriti i vi ste prvi kojem sam to rekla, ali vjerujem da ćete u vezi s tim biti diskretni...

Malo dalje u labirintu, Valerija, zanosna mlada udovica baruna od Penwarrena, stajala je u zagrljaju Nicholasu DuVillea. - Molim te, Nicki, nemoj mi reći da te je lady Skeffington uspjela nagovoriti dapplešeš s njezinom kćeri -prošaptala je, široko mu se osmjehnuvši. - Ti si posljednji za kojeg bih povjerala da bi mogao progutati njezinu udicu. Jer ako jesi i ako si doista pristao plesati s njezinom kćeri, svi će ti se danima smijati iza leđa. Da nisi proveo ljeto u Italiji, znao bi da su neoženjeni muškarci organizirali natjecanje u

maštovitim izgovorima kojima bi osujetili pokušaje te smiješne žene da im utrpa svoju kćer - rekla je i vidjevši način na koji se osmjehnuo, odmahнула glavom. - Ne šalim se. Ta žena spremna je na sve kako bi dobro udala kćer i osigurala si mjesto u visokom društvu - upozorila gaje. - Doslovce na sve!

- Hvala na upozorenju, chérie- suho je odvratio Nicki. - Zapravo, nekoliko dana prije odlaska u Italiju upoznao sam supruga lady Skeffington i to je sve. Nju i njezinu kćer nisam ni vidio, a kamoli pristao plesati s bilo kojom od njih.

Valerija se s olakšanjem osmjehnula. - Tako sam i mislila. Iskreno sumnjam da bi netko poput tebe mogao nasjesti na smicalice te grozne žene. Doduše, Julianna je prava mala ljepotica, ali nije od onih s kojima bi se ti spetljao. Vrlo je mlada i u skladu s tim djevica, i to vrlo sramežljiva djevica. Kad god sam je vidjela imala sam dojam da bi se najradije sakrila iza zastora.

- O, kako čarobno. Zacijelo je neodoljiva - ironično je odvratio Nicki.

- Kako god bilo, za razliku od majke nije nimalo napasna - rekla je pa nakratko zašutjela i slegnula ramenima. - Lady Skeffington toliko žudi utrpati se u visoko društvo da to već graniči s ludilom. Da nije toliko uporna i ambiciozna, sažalila bih se nad njom.

- Zašto bi se sažalila nad takvom glupačom? - upitao je Nicki izgubivši strpljenje. - Takvima nema pomoći. Ne mogu shvatiti zašto si ih uopće pozvala na bal.

Valerija je duboko uzdahnula i vrhom prsta pomilovala ga po obrazu. - Mili, učinila sam to samo zato jer su se grofica od Langforda i njezina šogorica, vojvotkinja od Claymorea, založile za malu Juliannu. Naime, početkom sezone jasno su nam stavile do znanja kako bi željele da Juliannu i njezinu majku smatramo dijelom svojega društva. Zacijelo znaš da se nitko ne želi zamjeriti bilo kome od Westmorelandovih i zato, neovisno o tome koliko nam lady Skeffington išla na živce, pozivat ćemo nju i njezinu kćer na zabave barem do trenutka kad grofica i vojvotkinja sa svojim supruzima ne sjednu u kočije i upute se u Devon. Nažalost, od mnoštva poziva koje je lady Skeffington dobila za društvena zbivanja, odlučila je prihvatiti moj. Vjerojatno zato što je čula da ćeš i ti biti tu.

Kazavši to naglo je zašutjela i zagledala se u njega kao da joj je sinulo da on možda o tome zna višenego što želi reći. - Svi se pitaju

kako su se Julianna i njezina naporna majka uspjele sprijateljiti s groficom i vojvotkinjom. Kladam se da bi nam ti mogao ponuditi odgovor. Šuška se da si s jednom i drugom bio prilično blizak prije nego što su se udale.

Na njezino zaprepaštenje, izraz njegova lica naglo se promijenio. - Što točno podrazumijevaš pod bliskošću, Valerija? - upitao je ledena glasa.

Shvativši da je stupila na opasan teren, Valerija se hitro povukla. - Željela sam reći kako svi znaju da ste bili i ostali dobri prijatelji.

Kratko je kimnuo kako bi joj dao do znanja da je prihvatio njezino objašnjenje i dopustio joj da se dostojanstveno povuče. Ipak, nije imao namjeru elegantno prijeći na drugu temu. Ne još. - Bio sam i ostao dobar prijatelj i s muškarcima za koje su se udale - odvratio je. Doduše, ono što je propustio reći bila je činjenica da Stephen i Clayton Westmoreland nisu bili osobito oduševljeni njegovim prijateljskim odnosom s njihovim suprugama. Bilo je to nešto na račun čega su se obje dame često šalile govoreći kako Stephen i Clayton neće moći mirno spavati dok ga ne vide sretno oženjenog ženom za kojom će biti jednako lud kao što su i oni za njima.

- Budući da još nisi zaručen gospođicom Skeffington, ništa nas ne sprječava da se diskretno iskrademoodavde i nastavimo druženje u tvojoj sobi - šaljivim tonom rekla je Valerija i zagrlila ga oko vrata.

Od trenutka kad je ušao u njezinu kuću, znao je da će mu to predložiti. Čudno, ali to ga nije osobito oduševilo. Naravno, nije postojalo ništa što bi mu priječilo da pristane. Ništa osim nedostatka zanimanja za ono što je na temelju prethodnih iskustava s njom znao da će uslijediti, a što se svodilo na približno sat i pol razuzdanog valjanja po postelji s vještom i poletnom ljubavnicom, koje će započeti čašom i pol dobrog šampanjca, a završiti s pola čaše još boljeg brendija. Nakon toga uljudnost će mu nalagati da se pretvara kako je silno razočaran što se ona mora vratiti u svoju sobu jer slugama ne treba pružiti materijala za ogovaranje. Vrlo učtivo, vrlo obzirno i nadasve predvidljivo.

Odnedavna, predvidljivost gaje počela jezivo živcirati. Sve u njegovu životu bilo je previše predvidljivo. Unaprijed je znao što će tko reći ili učiniti i što će on odgovoriti ili napraviti. Bio u krevetu sa ženom ili kartao s prijateljima, sve što je govorio i činio odvijalo se po

ustaljenom obrascu, u pogodno vrijeme na pogodnom mjestu. Doličnost se podrazumijevala iako se njome često prikrivala nedoličnost. Pripadnici njegova društvenog sloja u pravilu su bili iznimno vješti u prikrivanju vlastitog prljavog rublja, do besvijesti učtivi i prijetvorni.

Sve češće se osjećao poput marionete koja zajedno s drugim marionetama skladno pleše po društvenoj pozornici. Ista glazba, isti plesni koraci i tako unedogled.

Čak i kad se radilo o tajnim ljubavnim susretima, poput njegovih povremenih pustolovina s Valerijom, morao se pridržavati nepisanih pravila koja su ovisila samo o tome je li dama udata ili je udovica. Kako god bilo, katkad bi preuzeo ulogu zavodnika, katkad dopustio da bude zaveden. Budući daje te večeri Valerija odlučila zvesti njega, mogao je u tančine predvidjeti kako će reagirati ako odbije njezinu ponudu. Prvo će se malo duriti - naravno, ne ozbiljno, potom ga malo nagovarati i naposljetku se poslužiti svojim čarima. Od njega, koji je preuzeo ulogu onoga koji treba biti zaveden, očekivalo se malo nećkanja i izvrđavanja, ali ne i odbijanje. Takvo što bilo bi krajnje neuljudno i u skladu s tim neoprostivo. Pogrešan korak u društvenom plesu koji su pripadnici visokog društva dotjerali do savršenstva.

Unatoč tome, Nicki je oklijevao pristati, napola iščekujući da će njegovo tijelo, ako već ne um, reagirati u korist njezine ponude. Ali to se nije dogodilo pa mu nije preostalo drugo nego polako odmahnuti glavom, iako je bio svjestan daje time upravo izrazio nećkanje, što je bio prvi plesni korak u igripredvidljiva završetka. - Umoran sam i morao bih se naspavati, mila. Imao sam naporan tjedan, zadnja dva dana nisam oka sklopio.

- Nećeš me valjda odbiti? - upitala je, slađahno napućivši usnice.

Naravno, kao što je i očekivao. Durila se. - Ali, priredila si zabavu i ne možeš samo tako pobjeći s nje - rekao je, glatko prešavši na izvrđavanje.

Usljedio je nagovaranje. - Radije bih se zabavljala s tobom. Mjesecima te nisam vidjela. Usto, zabava se može sasvim lijepo nastaviti i bez mene. Moje sluge pobrinut će se da sve prođe kako treba.

- Ali tvoji gosti opazit će da te nema - ustrajao je.

- Iskreno sumnjam u to.
- Soba u koju si me smjestila je do spavaće sobe tvoje majke.
- Neće nas čuti. Nije čula ni kad se prošli put krevet raspao pod nama. Gluha je kao top.

Ako je Nicki očekivao da nastavi s nagovaranjem, to se nije dogodilo jer Valerija je odlučila ubrzati stvar i poslužiti se ženskim čarima pa stala na prste i strastveno ga poljubila. Zagrlio ju je oko struka i mlako joj uzvratio poljubac, a kad je spustila ruku do pojasa njegovih hlača, naglo je prekinuo poljubac i odmaknuo se od nje. Na smrt se dosađivao i cijela ta glupa igra previše gaježivcirala da bi nastavio sudjelovati u njoj. - Ne večeras - odlučno je izgovorio.

Po načinu na koji gaje ošinula pogledom bilo je savršeno jasno da je smrtno uvrijeđena. Bilo je to posve razumljivo jer upravo je grubo prekršio jedno od nepisanih društvenih pravila. Pokušavajući ublažiti posljedice, nježno ju je uhvatio za ramena, okrenuo je od sebe i pljesnuo je po stražnjici. - Hajde, chérie, vrati se svojim gostima - rekao je pa iz džepa izvukao cigaru. - Malo poslije doći ću za tobom.

TREĆE POGLAVLJE

Nesvjesna da nije sama u labirintu, Julianna je još nekoliko minuta ostala stajati u žbunju kako bi se uvjerila da se njezina majka neće vratiti. Napokon, duboko je udahнула i izašla iz skrovišta.

Budući da za skrivanje tijekom sljedećih nekoliko sati nije bilo boljeg mjesta od labirinta, odlučila je ostati tamo pa skrenula lijevo i nastavila tamarati stazom koja ju je odvela do četverokutne travnate površine s kamenom klupom na sredini.

Pokušavajući sagledati svoju situaciju nije joj preostalo drugo nego po stoti put mrzovoljno zaključiti da nema izlaza iz zamke u koju je upala. Nije mogla pobjeći od majčina suludog poriva daje uda za ugledna muškarca. Odnosno, za "krupnu zvjerku", kako je govorila. Što se nje tiče, društvena sezona bila je upravo savršena prilika za takvo što - jedna od onih kakve se ne propuštaju. Dosad, jedino što ju je omelo u postizanju tog zgoditka bila je činjenica da tijekom nekoliko tjedana koje su provele u Londonu nijedna "krupna zvjerka" Julianni nije ponudila brak.

Nažalost, netom prije nego što su napustile London kako bi došle ovamo, ipak joj je uspjelo izmisti jednu bračnu ponudu za Juliannu, od sir Francisa Bellhavena, krajnje odbojnog i nevjerojatno pompozno starog viteza debelih blijedih usnica, bolećivo blijede kože i iskolačenih očiju kojima je pohotno klizio niz Juliannino tijelo. Sve u svemu, izgledao je poput krepane zlatne ribice. Julianna je iskreno sumnjala da bi u njegovu društvu izdržala jednu večer, a kamoli cio život. Bilo je to jednostavno nezamislivo. Nakaradno. Ukratko, jezivo.

Naravno, u vezi s tim nije joj prepuštena mogućnost izbora. Odnosno, donekle jest, ali u tom slučaju trebala bi se aktivno uključiti u potragu za boljom bračnom ponudom od one koju je već dobila. Majka joj je to jasno stavila do znanja, no unatoč tome, Julianna se nije mogla primorati vratiti na bal. Problem je bio u tome što se uopće nije željela udati. Imala je osamnaest godina, život je bio pred njom i žudjela je ostvariti svoje snove. Nažalost, njezine želje i snovi nisu bili u skladu sa željama i snovima njezine majke. Prema tome,

neće se uzeti u razmatranje. Ni sada ni ikada. Gore od svega, njezina majka uistinu je vjerovala da čini najbolje za nju. Nije bilo načina poljuljati je u uvjerenju da zna što jest, a što nije dobro za njezinu kćer.

Mjesec je izašao iza oblaka. Stojeći na rubu travnjaka, Julianna je podigla čašu i zamišljeno se zagledala u nju. Njezin otac često je govorio da malo brendija nikome ne može naškoditi. Tvrdio je da to čudotvorno piće pomaže u olakšavanju brojnih tegoba, poboljšava probavu i podiže raspoloženje. Trenutak je oklijevala pa odlučila provjeriti potonju teoriju. Prstima je začepila nosnice, popila tri gutljaja, gadljivo odmahнула glavom i pričekala da vidi što će se dogoditi. Ako je očekivala da će je preplaviti ugoda, to se nije dogodilo. Cijela minuta je prošla, a od blaženstva ni traga. Sve što je osjećala bila je slabost u nogama i iznenadna potreba da se rasplače.

Odlučivši ugoditi svojim drhtavim nogama, uputila se prema klupi. Sudeći po napola ispijenoj čaši ostavljenoj na njoj i nekoliko praznih ispod nje, netko je tu već boravio te večeri. Ponovno je popila gutljaj brendija pa promućkala zlaćanu tekućinu i zagledala se u mjesec.

Kad bi baka barem bila živa! Jedino ona mogla bi njezinu šašavu majku spriječiti u opsesivnoj želji da ju uskoro vidi pred oltarom pokraj "krupne zvjerke". Baka bi razumjela zašto se Julianna ne želi udati, pogotovo ne na silu i u skladu s majčinim željama iciljevima. Od svih ljudi na svijetu, majka njezina oca bila je jedina osoba koja ju je razumjela. Bila je njezina prijateljica, učiteljica i mentorica.

Naučila ju je sve što zna o životu, potala je da misli svojom glavom i govori što misli, neovisno o tomu sviđa li se to kome ili ne, čak i pod uvjetom da time izazove zgražanje. Uvijek joj se obraćala kao sebi ravnoj i podijelila s njom neobične stavove o svemu i svačemu, počevši od Božje uloge u stvaranju svijeta i svrhe ljudskoga života pa do mitova i zabluda o muškarcima i ženama.

Baka Skeffington nije vjerovala da udaja predstavlja ostvarenje snova svake djevojke pa čak ni da su muškarci sposobniji i pametniji od žena. - Uzmimo za primjer mog muža - rekla je jednoga zimskog podneva, netom prije Juliannina petnaestog rođendana. - Nisi ga upoznala jer je umro prije tvog rođenja. Pokoj mu duši, ali ako je taj čovjek imao imalo mozga u glavi, nije se njime služio. Od njega, kao

ni od svih njegovih predaka nisi mogla čuti nijednu pametnu rečenicu. I petogodišnje dijete bilo je pametnije od njega.

- Doista? - upitala je Julianna, zapanjena njezinim pogledom na supruga i njegove muške pretke.

Baka je sažaljivo kimnula. - Da. Što se muške linije tiče, Skeffingtoni su me oduvijek podsjećali na volove. Jednako su lijeni, tupi i nemaštoviti.

- Ali, valjda tako ne misliš i o mojemu ocu? - začuđeno je upitala Julianna. - Najzad, od djece više nemaš nikoga osim njega.

- Istina, ne bih ga opisala kao vola. On je samo glup.

Zapanjena takvom herezom, Julianna se kratko nasmijala, ali prije nego što je stigla izustiti i riječ u očevu obranu, baka je nastavila. - Za razliku od njih, Skeffingtonice su u pravilu inteligentne i snalažljive. Zapravo, ako malo bolje pogledaš, žene su općenito pametnije od muškarca. Ni u kojem pogledu muškarci nisu jači od njih osim u sirovoj snazi.

Zapazivši Juliannin sumnjičav pogled, slegnula je ramenima. - Ako pročitaš onu knjigu koju sam ti prošloga tjedna dala, uvjerit ćeš se da žene nisu oduvijek bile podređene muškarcima. Povijest pamti puno moćnih žena. Žene su nekad bile cijenjene i zauzimale su važne položaje u društvu. U mitovima su opisane mnoge božice. Također, žene su bile proročice i iscjeliteljice. Mi smo te koje poznajemo tajnu svemira i koje donosimo novi život na svijet. Zato bismo trebale same birati svoje partnere, a ne oni nas. Muškarci nam mogu zavidjeti na našim moćima. Trebali bi nas obožavati i klanjati nam se, jer smo u svakom pogledu nadmoćnije. Svaka žena morala bi to znati - rekla je i izazovno je pogledala.

- Ako je tako i ako smo doista pametnije i sposobnije od njih, kako se moglo dogoditi da izgubimo moć i poštovanje? - nesigurno je upitala Julianna. - Kako smo na kraju spale na podređen položaj?

- Tako što su nas uvjerali da nam je potrebna zaštita - ozlojeđeno je odvratila pa prezirno odmahнула rukom. - A takva vrsta zaštite očito je podrazumijevala kompletan patronat nad nama. Tako smo najzad ostale bez svih svojih povlastica. Jednostavno su nas prevezli žedne preko vode.

Julliana se kratko namrštila. Nešto u svemu tome nije joj zvučalo osobito logično. - Ali, ako su nas uspjeli prevariti, onda ne mogu biti

tako glupi, zar ne? U tom slučaju, puno su pametniji nego što misliš.

Baka ju je kratko ošinula pogledom pa prasnula u smijeh. - Bravo. Dobar zaključak i svakako jedan od onih o kojima bi vrijedilo razmisliti. Predlažem ti da zapišeš tu misao kako je ne bi zaboravila. Jednoga dana možda ćeš poželjeti napisati knjigu o tome. Ta vraška stoljetna muška obmana pouzdano je zaslužila biti raskrinkanom. Jedino čemu se nadam jest to da nećeš protraćiti svoj spisateljski talent i gubiti dragocjeno vrijeme na neku budalu koja će te htjeti oženiti samo zato što si lijepa. Posljednje što ti treba jest netko tko će misliti da nisi sposobna ni za što osim da udovoljiš njegovim željama i potrebama teda mu rodiš djecu. Sposobna si za puno više od tog, Julianna. I sama to znaš - rekla je pa nakratko zašutjela i zamislila se. - To nas dovodi do nečega o čemu sam jednog dana namjeravala razgovarati s tobom. Ali, iskreno rečeno, možemo o tome i sada.

Kazavši to, ustala je i polako se uputila prema kaminu. Bila je vitka i dostojanstvena starica, srebrne kose počesljane u besprijekornu punđu. Rukom se oslonivši na policu iznad kamina, dugi trenutak zagledala se u Juliannu.

- Kao što znaš, nadživjela sam muža i jednoga sina. Svjesna sam da će uskoro doći trenutak da napustim ovaj svijet i što se toga tiče, spremna sam na odlazak. No, želim ti nešto ostaviti. Radi se o izvjesnoj svoti novca, samo za tebe. Nije puno, ali moglo bi ti koristiti.

Bilo je to prvi put daje baka govorila o svojoj smrti, a od pomisli da bi je mogla izgubiti, Juliannu je srce zaboljelo od tuge.

- Budeš li štedljiva, ta svota bit će ti dovoljna za nekoliko godina života u Londonu. To će ti biti savršena prilika za stjecanje životnog iskustva i brušenje spisateljske vještine.

Julianna nije mogla zamisliti život bez nje. U očajanju, počela se uvjeravati da čak i ne želi ići u London i da su svi njihovi razgovori o njezinoj spisateljskoj karijeri bili puka fantazija. Kako je nipošto nije željela uvrijediti, neovisno o uzburkanim emocijama ostala je mirno sjediti i bez riječi zuriti u pod.

- Zar nemaš što reći na to, drago moje dijete? Nije da sam očekivala da ćeš skakati od sreće, ali mogla bi pokazati barem malo oduševljenja prema perspektivi koja ti se pruža zahvaljujući mojoj skromnoj potpori.

Julianna je znala daje izaziva. Naravno, očekivala je da joj uzvрати duhovitom primjedbom ili se s njom upusti u hladnu i razumnu diskusiju. Tijekom godina prakticanja postala je iznimno vješta u jednom i drugom, ali problem je bio u tome što se ni uz najbolju volju nije mogla šaliti na račun bakine smrti niti je o tome mogla hladno raspravljati. Povrh svega, osjećala se pomalo povrijeđenom. Kako bez i trunke žaljenja može govoriti o odlasku s ovoga svijeta? Zar joj nije nimalo stalo do nje i njezinih osjećaja prema njoj?

- Ne djeluješ osobito zahvalno.

Napokon je izgubila živce pa je naglo podigla glavu i ošinula je pogledom. - I nisam ti nimalo zahvalna. Usto, ne želim razgovarati o tome. Uskoro će Božić i ovo nije vrijeme za razgovore o tako turobnim...

- Smrt je prirodna pojava - ravnodušno je odvrtila baka. - Nema smisla pretvarati se da ne postoji.

- Ali, ti si najvažnija osoba u mom životu! - očiju punih suza povikala je Julianna. - I... ni najmanje mi se ne sviđa način na koji govoriš o novcu. Kao da bi mi te ikakva svota novca mogla nadoknaditi!

- Dakle, smatraš me hladnom i bezosjećajnom?

- Da!

Nikada dotad nije se posvađala s bakom i to joj se nije nimalo svidjelo.

Nekoliko trenutaka baka ju je bez riječi promatrala. - Znaš li što će mi najviše nedostajati kad odem s ovoga svijeta?

- Po svemu sudeći, ništa.

- Ipak, postoji nešto - ustrajala je baka Skeffington pa pričekala da je Julianna upita što. Budući da nije, sama je ponudila odgovor. - Razgovori s tobom.

Izraz lica bio joj je savršeno miran. Gledajući je tako hladnu i razumnu, Julianna je u nevjerici odmahnula glavom.

- Da. Nedostajat će mi tvoj smisao za humor, tvoja smjelost i tvoj zadržavajući smisao da stvari sagledaš iz svih kutova. A više od svega, nedostajat će mi čitanje tvojih zapisa. Ti si mi bila jedina svijetla točka u životu - rekla je i polako joj prišla pa hladnim staračkim prstima otrla suze iz kutova njezinih očiju. - Ti i ja srodne smo duše. Da si se ranije rodila, bile bismo najbolje prijateljice.

- Ti jesi moja najbolja prijateljica, bako -prošaptala je Julianna pa položila ruku preko njezine i naslonila obraz na njezin dlan. - I zauvijek ćeš ostati. Kada... kada te više ne bude... kada odeš od mene, i dalje ću ti se povjeravati. Pisat ću ti duga pisma o svemu što se događa u mom životu.

- Zanimljivo. Hoćeš li mi ih i poslati? - našalila se baka.

- Naravno da neću. Ali ipak ćeš znati što piše u njima.

- Da? Kako bih to mogla znati? - zbunjeno je upitala baka. -Jednom prilikom rekla si vikaru da nije logično pretpostaviti kako bi nam Svevišnji, nakon stalnih i upornih upozorenja da ćemo požeti što smo posijali, dopustio da mirno drijemamo u zemlji do Sudnjega dana. Prije bi se očekivalo da će htjeti da sagledamo posljedice naših djela iz puno šire perspektive.

- Draga moja, mislim da ne bi trebala davati prednost mojim teološkim uvjerenjima u odnosu na crkveno učenje. I ne bi mi trebala pisati pisma nakon što napustim ovaj svijet. Bilo bi to gubljenje dragocjenog vremena. Vrlo si nadarena i zato se radije pozabavi pisanjem za žive.

- To nipošto neće biti gubljenje vremena - samouvjeren je odvrtila Julianna i široko joj se osmjehnula. Obožavala je upuštati se s bakom u razgovore o apsurdnim stvarima. To joj je uvijek popravljalo raspoloženje. - Gdje god bila, sigurna sam da ćeš pronaći način da pročitaš moja pisma.

- Vjeruješ da imam nadnaravne sposobnosti?

- Ne. Ali znajući tebe, sumnjam da bi odoljela potrebi da ispraviš moje gramatičke pogreške.

- Derište jedno - s osmijehom je odvrtila baka i čvrsto ispreplela prste s njezinima.

Sljedeće godine, na prvi dan Božića, umrla je, držeći Juliannu za ruku.

- Pisat ću ti - obećala joj Julianna trenutak prije nego što je njezina draga baka zauvijek sklopila oči.

- Molim te, čitaj moja pisma. Molim te.

ČETVRTO POGLAVLJE

Prvih dana, Julianna joj je pisala pismo za pismom, ali kako su mjeseci prolazili, bilo je sve manje toga o čemu bi joj mogla pisati. U uspavanom malom selu poput Blinstonfielda nije se događalo ništa posebno pa je Julianni preostalo kratiti dane čitanjem i maštanjem o odlasku u London nakon što napuni osamnaest godina i dobije svoje malo naslijeđe od bake. Ozbiljno će se posvetiti spisateljskoj karijeri, ali zacijelo će joj ostati dovoljno vremena za upoznavanje zanimljivih ljudi i posjete muzejima. Čim proda prvi rukopis, pozvat će braću u posjet. Željela je da upoznaju život u velikom gradu i prošire vidike.

Nakon nekoliko pokušaja da s majkom podijeli svoje želje i snove, shvatila je da se nije trebala ni truditi. Naime, cijela ta zamisao prilično je živcirala njezinu majku. - To jednostavno ne dolazi u obzir - uporno je ponavljala. - Pristojne mlade dame iz dobrih obitelji ne žive same, osobito ne u Londonu.

Kad bi takvo što učinila, renome bi ti bio nepovratno uništen.

Također, nisu je zanimali ni razgovori o knjigama i piscima. Njezini interesi za pisanu riječ svodili su se na čitanje društvene rubrike u tiskovinama. Način na koji je pratila vijesti iz života ljudi iz visokog društva mogao se usporediti s religioznošću osobe koja nizašto na svijetu ne bi propustila jutarnju misu. Julianninu očaranost povijesnim i filozofskim pisanim djelima držala je gotovo jednako šokantnom kao i njezinu želju da živi sama u Londonu. - Muškarci ne vole pretjerano pametne žene - kazala je. - A ti pouzdano previše čitaš. Nastaviš li se praviti važna svojim znanjem, oprosti se s pomišlju da će te itko zaprositi, a kamoli neki ugledan muškarac. Zato prestani filozofirati i nauči se svoje mišljenje zadržati za sebe - savjetovala joj je.

Mogućnost odlaska u London bila je spomenuta nekoliko mjeseci prije nego što je Julianna s majkom završila na balu pod maskama. Dotad se o tome nije govorilo - Juliannini roditelji nisu bili dovoljno imućni da bi si mogli priuštiti život na visokoj nozi. Iako je njezin otac bio baronet, njegovi preci spiskali su cijelo bogatstvo u zemlji i novcu koje dolazi s plemićkom titulom pa mu nije mnogo preostalo. Osim

sredstava dovoljnih za skroman život na selu, jedino što je od njih naslijedio bila je blaga i miroljubiva narav koja mu je omogućivala ignoriranje svih životnih teškoća te sklonost uživanju u alkoholu. Nije imao volje i želje napustiti ni svoj omiljeni naslonjač, a kamoli malo selo u kojemu se rodio. Kako god bilo, netko poput njega nije se mogao usprotiviti ženi odlučnoj poput Juliannine majke.

Što se toga tiče, ni Julianni to nije pošlo za rukom.

Tri tjedna nakon što je dobila naslijeđe i preko oglasa u novinama počela tražiti stan u Londonu, njezina majka sazvala je obiteljski sastanak u salonu.

- Julianna, tvoj otac i ja moramo ti priopćiti jednu krasnu vijest - rekla je pa pogledom ošinula Juliannina oca koji je mirno sjedio u naslonjaču i čitao novine. - Zar ne, Johne?

- Da, draga - odvratio je a daje nije ni pogledao.

Nakon što je Julianninoj nestašnoj braći pogledom dala do znanja da se utišaju, svrnula je pogled na Juliannu i veselo pljesnula dlanom o dlan. - Sve je sređeno za odlazak u London! - uskliknula je.

- Upravo sam primila pismo od vlasnika lijepe male kuće u dobroj londonskoj četvrti. Pristao je iznajmiti nam je tijekom sezone, i to za više nego razumnoj svotu. Pronašla sam nam i služavku, gospođicu Sheridan Bromleigh, pa ćeš imati pratilju kad budeš izlazila u grad. Povrh toga, pričuvat će dečke kad ne budem kod kuće. Amerikanka je, ali što se može kad si ne možemo priuštiti platiti pristojnu posluhu - rekla je pa sklopila ruke na prsima i duboko uzdahnula. - Haljine koje sam ti naručila bile su prilične skupe, ali vikarova supruga uvjerala me je da je krojačica koju mi je preporučila sposobna sašiti ih tako da izgledaju gotovo jednako dobro poput onih kakve nose mlade dame iz visokog društva. Doduše, nije tako spretna u vezenju i izradi ukrasnih detalja. Ali to nije od presudne važnosti jer malo je djevojaka lijepih poput tebe. Sve u svemu, možeš se mjeriti s njima. Usto, uskoro ćeš ionako imati što god poželiš... krzna, dragulje, kočije i služavke...

Dakle, ipak će otići u London, ali s braćom i roditeljima. Na trenutak, Julianna je gotovo poskočila od sreće, a potom se počela pitati odakle im novac za sve to. Najam kuće? Služavka? Nove haljine? To je uvelike premašivalo njihove mogućnosti. Jesu li njezini

roditelji možda dobili nasljedstvo od nekog dalekog zaboravljenog rođaka?

- Ali majko, otkud nam novac za sve to? - zbunjeno je upitala.

- Od tvog malog nasljedstva. Uporabila sam ga na najbolji mogući način, tako da će ti se to na kraju višestruko isplatiti. Možeš na to gledati kao na povoljno ulaganje u budućnost.

Julianna se otvorenih usta zapanjeno zagledala u nju. Bila je toliko ljutita da nije mogla izustiti ni riječ.

Ali njezina majka stekla je pogrešan dojam daje zanijemjela od sreće. - Istina je. Idemo u London. Pronaći ću način upoznati se s utjecajnim ljudima. Tako ćeš doći u priliku uloviti kakva ugledna gospodina. Možda čak i grofa od Langforda. Malo je reći daje dobrostojeći. Ili Nicholasa DuVillea, jednog od najbogatijih ljudi ne samo u Engleskoj nego i u Francuskoj. Naslijedit će titulu grofa od Glenmorea, škotskog rođaka njegove majke. Uskoro će njega tako zvati. Iz nekoliko pouzdanih izvora doznala sam da su njih dvojica najpoželjniji neoženjeni muškarci u Europi! Zamisli kako će se svi zaprepastiti kad shvate daje maloj Julianni Skeffington uspjelo upecati jednog od njih. Svi će ti zavidjeti!

Juliannini snovi u hipu su se pretvorili u hrpu krhotina. - Ali, majko, ne želim se udati! - uzviknula je. - Nego putovati, skupljati nova iskustva i pisati. Želim biti spisateljica. Baka je tvrdila da sam jako nadarena za pisanje. Ne, nemoj se smijati. Istina je, to je ono što želim raditi u životu. I zato moraš sve otkazati i vratiti mi taj novac. Moraš!

- Drago dijete, ne bih to učinila ni kad bih mogla, a ne mogu. Za ženu, brak je jedino mudro ulaganje u budućnost. Čim vidiš kako žive ljudi iz visokog društva, zaboravit ćeš gluposti kojima ti je baka punila glavu - rekla je, nehajno odmahnuvši rukom. - I zato, čim dođemo u London, pronaći ću način da te upoznam s uglednim muškarcem koji će biti sposoban uzdržavati te i osigurati ti dobar život. Najzad, nismo obični pučani, tvoj je otac ipak baronet. Nema razloga da nam ljudi iz više klase okrenu leđa. Zacijelo će nas primiti u svoje društvo, a čim te gospoda vide i upoznaju, sigurna sam da ćeš dobiti mnoštvo bračnih ponuda.

Julianna je znala kako ne bi imalo smisla prepirati se s njom. Tako se pomirila sa sudbinom i dopustila da bude po majčinu.

U Londonu, prijepodneva su po želji njezine majke provodile u obilasku trgovina u kojima su kupovale dame iz visokog društva, a popodneva u šetnjama Hyde parkom.

Ipak, ništa se nije odvijalo onako kako je lady Skeffington planirala. Unatoč njezinim nadama, ugledne dame nisu je dočekale raširenih ruku. To što je njezin suprug baronet, nije im ništa značilo. Uporno su odolijevale svim njezinim pokušajima da ih uvuče u razgovor tijekom obilaska trgovina u Bond Streetu, kao i tijekom šetnje Hyde parkom. Ako se nadala pozivima na čajanke, uzalud se nadala. Otmjene matrone pretvarale su se da je ne vide. Jasno su joj stavile do znanja da za njih ne postoji.

Činilo se da ne opaža njihov ledeni prezir. Za razliku od nje, Julianna je toga do srži kostiju bila svjesna. Iako je znala da to nema izravne veze s njom, stidjela se. Zbog svega toga osjećala se prilično bijedno i od trenutka kad bi s majkom izašla iz njihove male unajmljene londonske kuće, jedva se usuđivala ikoga pogledati u oči.

Unatoč tome, boravak u Londonu nije držala potpunim promašajem. Sheridan Bromleigh, djevojka koju je njezina majka unajmila kao služavku i pratilju, pokazala se kao vrlo otvorena i nadasve simpatična djevojka. Prvi put u životu Julianna je uz sebe imala žensku osobu svojih godina, s kojom se mogla družiti i zabavljati. Uskoro su postale dobre prijateljice. Dijelile su mnoge zajedničke interese, puno se smijale i povjeravale jedna drugoj.

Na veliku žalost njezine majke, nade koje je polagala u lorda od Lagenforda potpuno su se izjalovile. Ne samo što nije zaprosio Juliannu nego se na sveopće zaprepaštenje na brzinu vjenčao gospođicom Bromleigh.

Krajnje ozlojeđena tom viješću, Juliannina majka popila je prašak od jelenjeg roga za prevenciju srčanog udara i pošla u krevet, odakle je ustala tek slijedećeg popodneva. Kako bilo, prije nego što se spustila večer, shvatila je prednosti bliskog prijateljstva njezine kćeri s djevojkom koja je postala suprugom pripadnika jedne od najmoćnijih obitelji u Engleskoj.

Od tog trenutka nadalje, sve nade položila je u Nicholasa DuVillea.

Julianna i on sreli su se jednom, u proljeće, i taj susret nije prošao osobito dobro. Kad god bi se toga prisjetila obuzela bi je nelagoda,

ali tog puta, dok je sjedila u labirintu, cijela priča djelovala joj je više komično nego tragično.

Zacijelo zbog brendija, pomislila je. Čini se da ipak može popraviti raspoloženje. Jedini način da se u to potpuno uvjeri bilo je nastaviti s pićem. Stoga je podigla čašu i popila još tri gutljaja. Djelovalo je! Nakon nekoliko trenutaka osjećala se još bolje.

- Puno bolje - rekla je mjesecu i glasno se nasmijala prisjetivši se svog kratkog susreta s Nicholasom DuVilleom. Bilo je to u Hyde parku. Vidjevši kako im u lakoj kočiji dolazi u susret, njezina majka ju je - u očajničkoj želji da ga primora da stane i upozna se s Juliannom - gurnula pred kočiju. Zaprepaštena, Julianna je naglo uhvatila uzde konja i potrudila se smiriti uplašenu životinju pa svrnula pogled na vozača. Nije bila sigurna bi li mu se prvo trebala ispričati ili ga prekoriti što nije uspio ovladati vlastitim konjem, ali najzad nije učinila ništa od toga. Samo je šutke zurila u njega. Nikad u životu nije vidjela privlačnijeg muškarca. Čudno, ali istinito, imala je osjećaj da će se rastopiti pod njegovim ledenim pogledom.

Tamnokos, širokih ramena, metalno plavih očiju i s ironičnim osmijehom na usnama, izgledao je poput palog anđela, poput nekoga tko poznaje život i iskušao je sve što mu je život mogao pružiti. Bio je lijep kao grijeh i isto tako zabranjen. Gledajući ga, iznenada ju je obuzela luđačka želja da učini nešto čime će ga zadiviti.

- Zaboga, gospođice, ako se želite dočepati konja, postoje puno bolji načini za to - sarkastično je izgovorio.

Prije nego što je Julianna stigla odgovoriti, njezina majka, ustrajna u želji da ga protivno zdravom razumu i društvenim pravilima upozna sa svojom kćeri, preuzela je stvari u svoje ruke. - Kakve li divne slučajnosti - započela je, ne obazirući se ni na mrki izraz njegova lica ni na neprikrivenu znatiželju šetača koji su zastali kako bi vidjeli što se zbiva. - Ne mogu vam opisati kako se veselim što smo se napokon sreli. Već odavno želim vam predstaviti svoju kćer...

- Vjerujem - prekinuo ju je. - Ali za to postoje prikladniji načini. Niste je zato morali gurnuti pred moja kola - podrugljivo je rekao.

Koje li bahatosti, pomislila je Julianna. - Varate se, gospodine - naglo je izgovorila, posramljena točnošću njegova zaključka. Shvativši da u ruci još uvijek drži uzde njegova konja, nehajno ih je

odbacila i ponosno se povukla korak unatrag. - Radilo se o vježbi - odlučno je dometnula.

Začuden njezinim odgovorom, pažljivo se zagledao u nju. - O vježbi?

Julianna se naglo uspravila i visoko podigla bradu. - Da, o vježbi. Namjeravam postati razbojnica pa vježbam prepad. Za takvo što očito nema boljeg mjesta od Hyde parka - rekla je, iskreno se nadajući da će je smatrati duhovitom, a ne glupom. - Vjerujem da i sami to uviđate - dometne i okrenuvši mu leđa uhvati majku pod ruku. - Do viđenja, gospodine, hm... Deverauxe.

Naravno, namjerno gaje pogrešno oslovila. Znala je da će majka biti zgrožena njezinom drskošću, ali nije marila. Po načinu na koji se DuVille nasmijao, shvatila je da gaje uspjela ne samo zaintrigirati nego i podbosti, i to joj je bilo dovoljno.

Naravno, čim su se vratile kući, majka joj je počela čitati bukvicu.

- Kako si mogla biti toliko bezobrazna? - započela je, ljutito kršeći ruke. - Nicholas DuVille nije bilo tko, nego jedan od najuglednijih pripadnika visokog društva. Kaže li za tebe i jednu ružnu riječ, doći ćeš na loš glas. Reputacija će ti biti zauvijek uništena!

Julianna se pokušala ispričati, doduše ne osobito iskreno, ali njezina majka na to je samo nestrpljivo odmahнула rukom i nastavila s prodikom. - Sve što si trebala bilo je potruditi se provesti s njim nekoliko minuta u uljudnom razgovoru. Nikome to ne bi promaklo i ljudi bi se nakon toga drugačije odnosili prema tebi. U tren oka preplavili bi te pozivima na sva društvena zbivanja. Sigurna sam da bi uskoro dobila mnoštvo ženidbenih ponuda. Mogla bi birati za kog ćeš se udati! Umjesto toga morala si uvrijediti jedinog muškarca u kojeg sam polagala sve svoje snove i nade - rekla je i rupčićem obrisala suze iz kutova očiju.

- Na svemu tome mogu zahvaliti samo tvojoj baki. Napunila ti je glavu glupostima i eto što se dogodilo! Nisam smjela dopustiti da provodiš toliko vremena s tom starom harpijom. Trebala sam natjerati tvog oca da joj se usprotivi. Ali kako bi on to mogao učiniti?

Zašutjela je pa duboko uzdahnula i zagledala se u nju. - Tvoja baka nije bila ni upola toliko pametna koliko je mislila da jest. Za razliku od mene, nije imala pojma opravom životu. Reći ću ti nešto što nikada nisi čula od nje - izgovorila je, glasa koji je podrhtavao od srdžbe. -

Nijedan ugledan muškarac neće se oženiti ženom koja je pametnija od njega. Upamti to! Ako se pročuje da si sklona čitanju i filozofiranju, doći ćeš na zao glas. Reputacija će ti zauvijek biti... uništena!

PETO POGLAVLJE

Osluškujući prigušene zvukove raskalašenog ženskog i muškog smijeha, Julianna nije mogla ne upitati se koliko će žena večeras doći na zao glas. Na balu pod maskama ljudi su bili skloni ponašati se poput raspuštene dječurlije. Sudeći po majčnim učestalim prodikama, postojalo je mnoštvo načina da žena ugrozi svoju reputaciju. Ipak, u svemu tome postojala je izvjesna razlika. Primjerice, ako djevojka ima imalo mozga u glavi, trudit će se ostaviti dojam da nije osobito pametna. U suprotnom, počinila bi veliku pogrešku. Nijedan ugledan muškarac ne želi završiti u braku sa ženom koja je načitana, duhovita i brza na jeziku. Ali čak i ako počini takvu pogrešku, djevojčine šanse za brak neće biti potpuno upropaštene - samo će se suziti na manje ugledne muškarce.

Razmišljajući o razlici između djelomično i potpuno upropaštenih šansi za udaju, Julianna se kratko nasmijala. Kako i ne bi, s obzirom na činjenicu da je djevojka mogla upropastiti svaku šansu za udaju ako i nakratko ostane sama u sobi s muškarcem ili mu dopusti da joj iskazuje osobitu naklonost, primjerice tako da triput iste večere pleše s njim.

Žalosno, ali istinito, ako ne želi završiti u braku, morala bi učiniti jednu od brojnih stvari kojima djevojka može potpuno upropasti svoje šanse za udaju. Ako bi se osramotila, nitko je ne bi htio oženiti pa ni krajnje odbojan muškarac poput sir Francisa Bellhavena.

Pomislivši na njega, raspoloženje joj se naglo pokvari, a oči ispune suzama. Budući da nije imala rupčić, nadlanicom je otrla nos pa podigla čašu i sumnjičavo se zagledala u zlaćanu tekućinu. Djelovanje je očito popustilo, zaključila je pa hitro popila još jedan gutljaj.

Nakon što je popušio cigaru, Nicholas je nekoliko trenutaka dvojio bi li se vratio na zabavu ili okolnim putem obišao kuću i kroz stražnji ulaz popeo do sobe koju mu je Valerija dodijelila.

Bio je umoran i pomisao na udobnu postelju neodoljivo gaje privlačila. Daleko od toga daje to morala biti postelja u Valerijinoj kući, ali što je, tu je. Da njegova majka nije tražila od njega da na

povratku iz Londona svrati k Valeriji i prenese joj njezine tople pozdrave, pouzdano ne bi došao ovamo. U pismu koje je nedavno primio od oca između ostalog je stajalo da se majčino zdravstveno stanje posljednjih dana ponovno pogoršalo, a Nicki nikada ne bi učinio ništa čime bje uznemirio, makar se radilo i o sitnici. Duboko uzdahnuvši, zavojitim stazama labirinta uputio se prema vrtu. Ako njegova majka želi da bude ljubazan prema Valeriji, bit će, makar to uključivalo i radnje koje ga nisu nimalo veselile.

ŠESTO POGLAVLJE

Juliana je bila prilično sigurna da bi sir Francis povukao bračnu ponudu ako bi joj uspjelo doći na zao glas, ali jedno ju je ipak mučilo. Što ako je se roditelji nakon toga odreknu i izbace je iz kuće? Ipak, odlučila je riskirati. Kratko šmrčnuvši, nadlanicom je ponovno otrla nos pa čvrsto zatvorila oči i u mislima zamolila baku da joj pomogne pronaći način na koji će se najbrže i najlakše obrukati. Malo potom zaključila je da bi bilo bolje obratiti se višoj instanciji pa istu zamolbu uputila izravno Bogu. Minutu poslije shvatila je kako nije vjerojatno da bi Bog udovoljio takvom zahtjevu. Nije joj preostalo drugo nego pokušati ga uvjeriti da će je time spasiti od puno gore kobi. Ponovno je šmrčnula, otrla nos i počela mu objašnjavati zašto se želi kompromitirati. U trenutku kad mu je objašnjavala daje sir Francis uistinu oduran i da ni uz najbolju volju ne može podnijeti pomisao da se uda za njega, iz mraka se začuo dubok muški glas.

- Mogu li vam kako pomoći?

Naglo je skočila na noge i uplašeno se zagledala u siluetu muškarca koji je stajao metar od nje. Bez riječi polako je iz džepa izvukao bijelu maramicu i pružio joj je.

Bilo od šoka ili brendija, tlo joj se nakratko zaljuljalo pod nogama pa je morala duboko udahnuti kako bi se pribrala. Trenutak potom nesigurno je zakoračila prema njemu i s oklijevanjem uzela ponuđeni rupčić. - Hvala - prošaptala je pa hitro obrisala oči i nos, i ne znajući što bi s njom, pružila mu maramicu.

- Slobodno je zadržite - rekao je.

Naglo je povukla ruku i pritisnula je uz srce. - Hvala.

- Mogu li još štogod učiniti za vas? Jer ako je to sve, rado bih se vratio na zabavu.

- Ne, hvala, slobodno idite - u dahu je odvratila pa hitro podigla ruku. - Zapravo, da. Postoji nešto što bih vas željela zamoliti... samo to nije jednostavno objasniti - rekla je, dvojeći je li joj Bog doista uslišao molbe i poslao joj anđela u liku i obliku tog muškarca kako bi se uz njegovu pomoć obrukala. Što ako se ovdje našao posve slučajno? Usto, nije joj djelovao poput anđela. Više poput vraga.

Prvo, od glave do pete bio je odjeven u crno, a drugo, glas mu je zvučao previše senzualno. Ako se već mora kompromitirati, činilo se posve razboritim da prije toga provjeri radili se uistinu o muškarcu koji se ovdje pojavio Božjom intervencijom.

Pokušavajući se na brzinu otrijezniti, pažljivo se zagledala u njega. - Molim vas, nemojte misliti da dvojim o vašem ukusu u odijevanju... nije da mi se ne sviđa vaš stil... ali ne biste li trebali nositi bijelo, a ne crno odijelo? - s oklijevanjem je upitala. Najzad, ako joj je Bog poslao anđela, očekivalo bi se da će se pojaviti u bijelom, zar ne?

Sve što je mogla vidjeti kroz masku na njegovu licu bile su njegove oči. Vidjevši kako su kratko bljesnule, pomislila je da gaje uvrijedila, ali prevarila se.

- Muškarci obično nose crno - blago je odvratio.

- Kad bih se pojavio u bijelom, izazvao bih preveliku pozornost. Ljudi bi se zacijelo pitali tko sam, a najzad bi to vjerojatno i dokučili, što bi mi onemogućilo da na zabavi poput ove činim ono što ljudi obično čine.

- Da, u pravu ste - složila se Julianna. - Jasno, nema na vama ničeg čudnog.

Njemu se, pak, od prvog trenutka kad ju je ugledao, sve u vezi s njom činilo prilično čudnim. Izraz njezina lica mijenjao se začuđujućom brzinom. Prvo je bilo uplakano pa preplavljeno nelagodnom, čuđenjem, zadivljenošću, strahom, sumnjom i nesigurnošću, a najzad možda i... izvjesnim iščekivanjem. Čekajući da napokon kaže što želi od njega, shvatio je daje riječ o vrlo neobičnoj djevojci. Izgledala je poput anđela. Kosa joj je bila blijedoplava, srebrnkasta pod mjesečinom. Koža joj je bila mliječno bijela, crte lica profinjene. Imala je velike lijepe oči boje lavande, krasno izvijene obrve i slađahno rumene pune usnice. Zračila je onom vrstom suptilne ljepote koja je nevidljiva na prvi pogled i koja se više temelji na odlikama poput bistrog i iskrenog pogleda nego na intrigantnom izgledu.

Nije bio siguran koliko bi joj moglo biti godina, ali djelovala je mlađahno, unatoč tome što je postojalo nekoliko sitnica koje nisu pristajale djevojci te dobi.

Duboko je udahnula i zagledala mu se ravno u oči.

- Molim vas, biste li skinuli masku? Željela bih vas vidjeti - objasnila je.

- To je ono što ste željeli od mene? - začudio se, pitajući se jesu li joj sve koze na broju.

- Ne, ali ne mogu vam reći što želim prije nego što vidim od koga to tražim - odvratila je. - Molim vas, to mi je doista silno važno - drhtavim je glasom dodala, budući da se nije ni pomaknuo.

Na trenutak je oklijevao, ali znatiželja je prevladala i odlučio je popustiti pa skinuo masku i izašao iz sjene kako bi ga mogla bolje vidjeti. No, ako je očekivao da će poput mnogih drugih žena početi očijukati s njim čim ga ugleda, prevario se.

U potpunosti.

Jer... razrogačila je oči, rukama pokrila usta i kratko zateturala. Pomislivši da će se onesvijestiti hitro je zakoračio prema njoj, ali začuvši njezin smijeh u pola je koraka zastao i zbunjeno se zagledao u nju. Duboko je udahnula, odmahнула glavom i ponovno prasnula u smijeh pa sjela na klupu, pokrila lice rukama i nastavila se grohotom smijati, povremeno vireći kroz prste kao da se želi uvjeriti da pred sobom uistinu vidi to što vidi.

Teškom mukom uspjela se pribрати pa spustila ruke, otrla suze iz kutova očiju i pogledom punim nevjerice zagledala se u lice jedinog muškarca zbog kojeg joj je srce ikada jače zakucalo. Izgledao je jednako privlačno kao i prvi put kad gaje vidjela, ali u izrazu njegova lica postojala je izvjesna razlika. Onda, u parku, pogled mu je bio leden i ironično se osmjehivao, a sada je djelovao prilično zbunjeno, ujedno i znatiželjno, kao da ne može dočekati da otkrije što se krije u pozadini njezina čudnog ponašanja.

To joj je prilično laskalo i uvelike joj podiglo samopouzdanje. Napokon je bila sigurna daje donijela ispravnu odluku kad je Bogu uputila zamolbu da joj pomogne doći na zao glas. Nije moglo ispasti bolje nego što jest jer upravo to će se i dogoditi, čim se dozna da se podala najpoželjnijem neoženjenom muškarcu u Engleskoj. Nicholasu DuVilleu osobno! Štoviše, to je imalo izvjesnog stila i djelovalo je vrlo laskavo. Znala je da će njezin besramni čin potaknuti brojne tračeve, ali u zamjenu za to ostat će joj lijepe uspomene.

- lako se tako možda čini, vjerujte mi, nisam sišla s uma - rekla je. -
I doista vas želim nešto zamoliti.

Znao je da bi se trebao okrenuti i otići, a to bi i učinio da nije bio toliko znatiželjan. Njezina reakcija kad gaje ugledala prilično gaje iznenadila i želio je otkriti što ju toliko nasmijalo. Usto, u njezinu društvu barem se nije dosađivao, što mu se već dugo nije dogodilo i što bi se zacijelo dogodilo kad bi se vratio na zabavu. - Što točno želite od mene? - upitao je.

- Nije mi to lako izreći - odvratila je i popila još gutljaj brendija kako bi prikupila hrabrost. - Zapravo, prilično je teško - dometnula je, pogledavši ga ravno u oči.

Njezina iskrenost mu se svidjela. - Drage volje učinit ću za vas sve što je u mojoj moći - s osmijehom je rekao i kavalirski joj se naklonio. - Dapače, bit će mi čast udovoljiti vam.

- Iskreno se nadam da ćete tako misliti i kad čujete što želim od vas - promrmljala je.

- Što?

- Željela bih da me obeščastite.

SEDMO POGLAVLJE

Do tog trenutka Nicki bi se bez oklijevanja okladio u sav svoj imetak da više ne postoji žena koja bi ga ičim mogla iznenaditi, a kamoli ostaviti bez riječi. - Molim? - napokon je upitao, uvjeravajući se da nije dobro čuo.

Vidjevši kako je šokiran, Julianna se morala svojski potruditi ostati ozbiljna. Nije bila sigurna hvata li je tolika želja za smijehom zato što je bila živčana ili zbog vraški opore tekućine kojom se muškarci služe za podizanje životnog optimizma. - Pitala sam biste li bili voljni obeščastiti me - ponovila je i u iščekivanju odgovora nastavila zuriti u njega.

Pokušavajući dobiti na vremenu, polako je iz džepa izvukao još jednu cigaru i pripalio je. - Bojim se da ne razumijem - promrmljao je. - Zašto to želite?

- Zato jer se ne želim udati. Ni za koga. Budem li obeščaćena, nitko me neće htjeti - objasnila je, pokušavajući kroz oblak dima dokučiti izraz njegova lica. - A to mi i jest glavni i jedini cilj... da nikome ne padne na pamet zaprositi me - dometnula je.

Podigao je nogu na klupu, laktom se oslonio na koljeno, rukom podbočio bradu i šutke se zagledao u nju, kao da iščekuje dodatno objašnjenje.

- Mislila sam da sam bila dovoljno jasna... zar nisam? - zabrinuto je upitala.

- O da, bili ste savršeno jasni - kratko je odvratio.

Zabacila je glavu i pozorno se zagledala u njega. - Dakle, shvatili ste što želim od vas?

- Teško da bi to itko pogrešno protumačio.

Nije zvučao osobito oduševljeno njezinim prijedlogom. Morala je pronaći način da ga nagovori pa je bubnula prvo što joj je palo na pamet. - Voljna sam vam platiti za tu uslugu.

Tog puta uspjelo mu je prikriti šok, ali ni uz najbolju volju nije mogao ostati ozbiljan. - Dvije zanimljive ponude u jednoj večeri - rekao je, kratko se nasmijavši. - Tome je uistinu teško odoljeti.

- U svakom pogledu voljna sam za suradnju. Vjerujem da se možemo dogovoriti - rekla je, zagledavši se u njega pogledom punim nade.

- Mora se priznati da ste vrlo poticajni - odvratio je i zagledao se u daljinu, pokušavajući procijeniti situaciju. Iskreno rečeno, nije znao što bi mislio o toj intrigantnoj mladoj dami. Još uvijek nije mogao dokučiti koliko joj je godina, ali puno prije nego što ga je zamolila za tu čudnu "uslugu" zaključio je da nije jedna od djevojaka iz visokog društva. Vidjelo se to po svemu, počevši od toga što je sjedila sama u mraku i upustila se u razgovor s muškarcem kojeg ne poznaje. Ugledna mlada dama nikada si ne bi dopustila takvo što.

Nadalje, bila je u pretjerano izazovnoj haljini, predubokog dekoltea i pretjerano stisnutoj u struku. Nema te ugledne dame koja bi svojoj kćeri ikada dopustila da se igdje pojavi u haljini poput te. Bila je to haljina kakve su nosile smione udate žene ili kurtizane. Budući da na ruci nije imala vjenčani prsten, očito se radilo o kurtizani. Nicki nije ni najmanje dvojio o tome, pogotovo ako se uzme u obzir činjenica da su se mnogi mlađi muškarci često pojavljivali na balovima pod maskama u društvu lakih žena. U biti, to je postalo nešto poput šaljivog običaja. Ovaj bal nije bio iznimka; tijekom večeri već je naletio na neke od najpoznatijih i najpoželjnijih lakih žena. Stoga je zaključio da se plavokosa ljepotica anđeoskog lica zacijelo porječkala s muškarcem koji ju je doveo na bal, tko god on bio, pa došla ovamo kako bi se na miru isplakala. A sada je, naravno, bila u potrazi za novim ljubavnikom. Bio je prokleta siguran da je obeščašćena puno prije nego što je njega srela, i to višekratno.

Također, znao je da apsolutno nema namjeru platiti mu "uslugu" za koju ga je zamolila, ali morao je priznati daje zadivljen njezinom kreativnošću. Ne samo što je bila prava mala krasotica nego i vrlo originalna.

I nadasve zabavna. Takva izgleda i s takvom maštovitošću neće dugo biti u potrazi za novim zaštitnikom. Pravo rečeno, bude li se noćas u njegovoj postelji pokazala barem upola toliko maštovitom, dovest će ga u veliko iskušenje da joj se na određeno vrijeme ponudi za zaštitnika.

Napeto iščekujući njegov odgovor, Julianna se zabrinuto zagledala u njega. Ruku zabijenih u džepove hlača zurio je u daljinu, ali na

usnicama mu je lebdio osmijeh. Ipak, možda se to samo tako činilo, zbog cigare koju je držao među zubima.

Više nije mogla izdržati neizvjesnost. - Jeste li odlučili? - upitala je drhtava glasa.

Polako je svrnuo pogled na nju. - Nisam jeftin - odvratio je i široko se osmjehnuo.

Zbunjeno je slegnula ramenima. - Nemam puno novca - rekla je i počela prekapati po malenoj torbici.

Vidjevši to, Nicki se nije mogao suzdržati da ne prasne u smijeh. - Možda bismo trebali pronaći kakvo pogodnije mjesto za... hm... - promrmljao je i pružio joj ruku.

- Za moje posruće? - tiho je upitala i prihvatila njegovu ruku. Na trenutak je oklijevala pa hitro ustala, uspravila se i hrabro ga pogledala u oči. - U redu. Hajdemo.

Poveo ju je kroz labirint, pokušavajući se prisjetiti kako se kroz labirint dolazi do puteljka koji je vodio do stražnjeg ulaza u kuću. Jednom davno, Valerija i on satima su ga tražili. Odjednom, sinulo mu je kako bi ipak bilo krajnje vrijeme da se predstavi mladoj dami, ali kad je to učinio, odvrtila je da ga poznaje.

- A vi ste? - upitao je.

Oklijevala je reći mu svoje ime. Unatoč opijenosti, bilo brendijem ili susretom s naočitim muškarcem u noći preplavljenoj mjesečinom, bila je oprezna. - Marija - napokon je izgovorila, smatrajući to ime posve prikladnim haljini koju je nosila.

- Marija Antoaneta?

Kratko je kimnula i nehajno odmahнула rukom. - Dajte im kolače - veselo je uskliknula i naglo se uozbiljivši zagledala se u njega. - Kamo zapravo idemo?

- U moju sobu.

Hitro je razmotrila mogućnosti gubitka reputacije. Ugledna djevojka ne smije tijekom jedne večeri s istim muškarcem otplesati tri plesa ni dopustiti mu da joj na bilo koji način izrazi osobitu naklonost.

Također, ne smije s muškarcem ostati sama u sobi. Ni u kakvoj, a pogotovo ne u njegovoj.

Kratko je kimnula. - U redu. Valjda znate što činite.

Iskreno sumnjam u to, pomislio je Nicki.

Nastavili su hodati u tišini i to mu se svidjelo. Očito nije imala potrebu neprestano brbljati. Doduše, kad je napokon odlučila progovoriti, ponovno ga je začudila izborom teme. Doista je bila drugačija od svih žena koje je ikada upoznao.

Kratko je zastala i zamišljeno se zagledala u zemlju.

- Gliste. Čudna stvorenja, zar ne?

- Da? Moram priznati da nisam nikada razmišljao o tome - odvratio je i ponovno se kratko nasmijao. Iskreno rečeno, u posljednjih tjedan dana nije se toliko smijao.

- Onda je možda vrijeme da razmislite - odvratila je krajnje ozbiljno, što ga je ponovno nasmijalo. Izgledala je poput zbunjenog istraživača. - Ako je Bog želio da puze po zemlji, zašto im nije dao koljena?

- Molim? - zapanjeno je upitao i zagledao se u nju. Raskošne usnice bile su joj razdvojene, a bujne grudi polako su joj se dizale i spuštale. Gledajući je takvu, odjednom je poželio poljubiti je.

Polako je podigla pogled i zagledala se u njega bistrim plavim očima. - Pitala sam se zašto gliste nemaju koljena.

- Tako sam i mislio - promrmlijao je i naglo je privukavši k sebi spustio kratak poljubac na njezine usnice. Pogledavši je u oči nije bio siguran vidi li u njima iznenađenje ili prijekor, ali kako god bilo, hitro se odmaknuo od nje. Nagonski joj se htio ispričati, no prisjetivši se da je predložila platiti mu usluge u postelji, naglo je zatvorio usta i bez riječi je uhvatio za lakat pa poveo dalje kroz labirint.

Ipak, nije mogao odoljeti a daje kratko ne pogleda. Vidjevši kako se osmjehuje, istinski mu je laknulo.

Nije bio posve siguran idu li pravim putem, ali kad se nakon zadnjeg skretanja pred njima ukazao puteljak, čestitao je sam sebi. Znajući da će se po izlasku iz labirinta naći na čistini - doduše nevelikoj, ali ipak čistini - uhvatio je Juliannu za nadlakticu i ubrzao korak.

- Čemu tolika žurba? - upitala je.

- Ne želim da nas netko vidi - odvratio je.

Pogledom je kratko okružila pustu čistinu i ponovno nehajno odmahнула rukom. - Dajte i njima kolače- veselo je prošaptala. - Svima njima.

Ramena su mu se ponovno zatresla od prigušenog smijeha. Zagrcnuvši se, rukom je hitro pokrio usta i produžio s njom prema kući.

OSMO POGLAVLJE

Po ulasku u njegovu sobu, Julianna je sjela na sofu presvučenu brokatom boje starog zlata i šutke promatrala kako Nicholas DuVille skida sako i razvezuje snježnobijelu svilenu kravatu. Stotinu zvona za uzbunu zazvonilo joj je u glavi, čineći je još više ošamućenom nego što je bila. Tko zna, možda je to bila posljedica prisjećanja na njegov poljubac.

Čedno je spustila pogled i trenutak potom naglo se namrštila kao da pokušava odgonetnuti tešku zagonetku.

Svukavši kaput i razvezavši kravatu, Nicki je otkopčao prva dva dugmeta košulje pa prišao stoliću s pićima, natočio si malo brendija i okrenuo se upitati Juliannu želi li što popiti. Vidjevši kako je malo podigla rub haljine i zabrinuto se zagledala u vlastite noge, začuđeno je podigao obrve i upitao je li sve u redu.

- Ne osjećam stopala - smeteno je odvratila. - Kao da ih nemam - dometnula je ne pogledavši ga.

- Što bi to trebalo značiti? - razdražljivo je upitao, nesiguran što bi mislio o njoj. Neovisno o molbi daje obeščasti, gotovo svaka njezina riječ zvučala je čudno i nije mogao ne upitati se je li pijana ili umno poremećena. - Možeš li ustati?

Iznenadena njegovim oštrim tonom, kratko se trgnula pa polako ustala i zagledala se u njega. Jedva je mogla vjerovati da se nalazi sama u sobi s Nicholasom DuVilleom. Od pomisli na njegov poljubac, ponovno je osjetila slabost u nogama.

Vidjevši kako se kratko zaljuljala, Nicholas je zaključio daje pijana. Vjerojatno nema pojma gdje je ni što čini, razočarano je pomislio i rasrdio se na sebe zbog vlastite naivnosti. - Jesi li uopće sposobna za suvisao razgovor? - ironično je upitao. - Jer nemam dojam da ću večeras od tebe čuti išta pametno.

Ponovno se kratko trgnula. Takvim nadmenim tonom obratio joj se i onom prilikom kad su se susreli u parku. Znala je da to čini namjerno, kako bije ponizio i osramotio. Istina, bila je zbunjena i ošamućena pićem, ali ne toliko da ne bi mogla voditi suvisao razgovor. - Naravno - razdragano je odvratila iako joj je glas malo

podrhtavao. - Sposobna sam razgovarati o bilo čemu. Zanima li vas možda moje mišljenje o grčkim filozofima? - upitala je i prekrizivši ruke na prsima okrenula mu leđa i zagledala se u slike na zidu. - Sokrat je imao nekih vrlo zanimljivih opažanja po pitanju etike, ali osobno, Platona držim puno dubljim...

Na trenutak je zašutjela pokušavajući se prisjetiti što zna o drevnim filozofima, ali um joj je trenutačno bio previše smućen da bi se mogla usredotočiti na temu poput te.

- Od suvremenijih autora iznimno cijenim Voltairea - nastavila je. - Vrlo je mudar i dovitljiv - požurila je dometnuti kad je Nicki stao iza nje. Na vratu je mogla osjetiti njegov vreli dah. - Ipak... od svih filozofa najviše cijenim jednu ženu. Zvala se Sarah. Želite li čuti njezinu omiljenu teoriju o muškarcima i ženama? - upitala je drhtava glasa.

- Naravno - odvratio je, dahom joj oplahnuvši uho.

- Tvrdila je da su žene u prošlosti općenito bile moćnije i znatno više cijenjene od muškaraca, ali da su oni s vremenom uspjeli pronaći način da ih podrede i...

Kratko je zadrhtala kad joj je položio ruke na struk i privukao je k sebi.

- Po njezinu mišljenju, muškarci su ih uspjeli uvjeriti da su slabije od njih - brzo je nastavila. - A potom i da nisu osobito pametne...

Poljubio ju je iza uha i zadovoljno se osmjehnuo kad je zadrhtala. - Nastavi - promrmljao je i poljubio je u vrat.

Glas mu je bio baršunast, usnice vrele. Ni uz najbolju volju Julianna više nije mogla prozboriti ni riječ. Sve što je izašlo iz njezinih usta bio je čeznutljiv uzdah. Bila je svjesna da gubi nadzor nad sobom i da bi se trebala pribitati i pobjeći od njega, ali nije se ni pomaknula. Zacijelo zbog brendija, napokon je zaključila. Žestoka pića uistinu opuštaju. Možda i previše. Ali što sad? Uostalom, ionako nema izbora. Ili će dopustiti DuVilleu daje obeščasti ili će se morati udati za Bellhavena. Ako je tako, onda će se radije prepustiti vještom i zanosnom ljubavniku poput Nicholasa. Barem će joj ostati slatke uspomene... što je puno bolje od braka s muškarcem kojeg nije mogla ni pogledati a da joj se želudac ne okrene od gađenja. Zacijelo je zaslužila barem nekoliko lijepih trenutaka.

Privivši je uz sebe, osjetio je kako joj srce ubrzano lupa. Poželio je dlanovima obujmiti njezine raskošne dojke, ali suzdržao se i umjesto toga usnicama kliznuo niz svilenkastu kožu njezina vrata.

Predivno je mirisala, svježije i zamamno, ali... zašto je bila tako... drvena?

A to što joj srce tako jako lupa... nije li to možda znak da... umire od straha?

Polako ju je okrenuo prema sebi i bez riječi se zagledao u nju. Oči su joj bile tamne i grozničave, obrazi rumeni od srama. Tražio je bilo kakvu naznaku da joj ovo nije prvi put, ali ma koliko pažljivo promatrao, nije je bilo.

Bila je posve neiskusna.

Nikada dosad nitko je nije poljubio, a kamoli odveo u postelju.

Unatoč tome, želio ju je. Ne, pomislio je, to nije posve točno. Jer... upravo zato želio ju je dvostruko više. Došla je ovamo u namjeri da mu se poda, bila je voljna i platiti mu da je obeščasti, a ipak... neovisno o tome koliko žudio za njom, oklijevao ju je uzeti. Kad je sramežljivo spustila glavu, palcem i kažiprstom uhvatio ju je za bradu i primorao je da ga pogleda. - Jesi li sigurna da želiš to učiniti? - upitao je, glasom lišenim bilo kakvih emocija.

Progutala je knedlu i kratko kimnula. - Moram to učiniti. To je jedini način za... rješenje mojih problema.

- Jesi li potpuno sigurna? - ustrajao je.

Ponovno je kimnula, davši mu odobrenje da učini ono za čime je žudio gotovo od trenutka kada ju je ugledao. Unatoč tome i dalje je oklijevao, ne samo zato što je bila djevica nego zato što je u njegovim očima odjednom postala anđeo. Polako je spojio usnice s njezinima u dug nježan poljubac, a kad je tiho uzdahnula, čvršće ju je privio uz sebe i dlanom joj obujmio dojku.

- Ne - naglo je uzviknula i prekinula poljubac. - Ne mogu to učiniti... ne mogu - promucala je, odlučno odmahujući glavom.

U nevjerici se zagledao u nju. Trenutak prije činilo se da će se rastopiti u njegovu naručju. Ovila mu je ruke oko vrata i uzvratila mu poljubac, ali odjednom to više nije željela. Prije nego što je uspio progovoriti i riječ izvukla se iz njegova naručja, pojurila prema vratima, naglo ih otvorila i izletjela u hodnik... gdje se zamalo sudarila s Valerijom i ženom koju Nicholas nije odmah prepoznao. Ali

kad je zaštitnički privukla u zagrljaj djevojku koja je upravo izjurila iz njegove sobe i počela joj uzbuđeno govoriti kako je zajedno s barunicom pretražila cijelu kuću u potrazi za njom, sjetio se tko je.

Bila je to žena koja ga je u Hyde parku pokušala upoznati sa svojom kćeri... što je i više nego očito bila mlada dama koja je upravo izjurila iz njegove sobe.

Polako je odmahnuo glavom, kao da se pokušava probuditi iz noćne more.

Jer žena koja mu je onda, u Hyde parku, ljubazno i ponizno pokušala predstaviti svoju kćer, više nije bila nimalo ljubazna i ponizna. O, ne. Pogled joj je bio otrovno izazovan, a na licu joj je titrao pobjednički osmijeh.

- Čim smjestim kćer u postelju, moj suprug i ja doći ćemo malo porazgovarati s vama - izgovorila je ledenim glasom.

DEVETO POGLAVLJE

- Julianna?

Iako majka nije govorila glasnije nego inače, od zvuka njezina glasa Juliannu je ponovno zaboljela glava. I to toliko daje pomislila da će se raspuknuti. Čak su je i zubi zaboljeli u čeljusti.

Čudno, jer nakon svega što se dogodilo, majčino ponašanje ugodno ju je iznenadilo. Naime, ako je očekivala da će pomodrjeti od bijesa i reći joj daje se odriče, grdno se prevarila. Umjesto toga odnosila se prema njoj neobično pažljivo.

Ništa je nije pitala niti joj je išta predbacila.

Skutrena u kutu kočije koja se polako ljuljuškala udaljujući se od poprišta noćasne scene, Julianna je okrenula glavu od prozora i zatvorila oči. - Mislim da ću povratiti -prošaptala je.

- Ne, draga, to nipošto ne bi bilo poželjno.

- Ima li još puno do kuće?

- Ne idemo kući.

- Nego kamo?

Lady Skeffington provirila je kroz prozor i uprla prst u obližnji brežuljak. - Tamo - rekla je i široko se osmjehnula.

Slijedeći njezin pogled, Julianna je ugledala malu lijepu kuću ispred koje je stajala kočija njezina oca i još jedna, s grbom na vratima. Trenutak potom ugledala je kapelicu, a zatim i Nicholasa DuVillea. Stajao je sa strane, nekoliko metara dalje od njezina oca, i pogledom pratio njihovu kočiju.

Izraz lica bio mu je mrk, pogled leden. Nikada ga nije vidjela takvog. Doduše, daleko od toga da ga je dobro poznavala, ali djelovao je neusporedivo mrzovoljnije nego tijekom njihova kratkog okršaja, kada ju je majka gurnula pred njegovu kočiju u Hyde parku.

- Što ćemo ovdje? - tiho je upitala Julianna boreći se s mučninom i glavoboljom.

- Udat ćeš se za Nicholasa DuVillea.

- Što? - zapanjeno je upitala Julianna. - Ali zašto?

- Kakvo je to pitanje? Zato jer te mora oženiti - suho je odbrusila njezina majka i otvorila vrata kočije. - Najzad, džentlmen je i zna da

mora snositi posljedice svojih djela. Netko poput njega ne može si dopustiti uništiti reputaciju mlade dame iz dobre obitelji i ponašati se kao da se ništa nije dogodilo. Kad te ne bi odmah oženio, ugled bi mu bio uništen, kao i tvoj.

Nitko ga više ne bi smatrao časnim čovjekom. I zato te mora oženiti.

- Ali, ne želim se udati! - vrisnula je Julianna. - Razgovarat ću s njim i reći mu da...

- Nisam se željela udati - ponovila je Julianna četvrt sata kasnije kad ju je Nicholas grubo poveo prema kočiji. Osim kratkog pozitivnog odgovora na svećenikov upit uzima li je za ženu, ni prije ni poslije vjenčanog obreda nije prozborio ni riječ.

Dotad. - Zaveži i ulazi u kočiju - promrsio je i gurnuo je na sjedalo pa sjeo do nje i zalupio vrata.

- Kamo me vodiš? - zabrinuto je upitala.

- Kući - odvratio je i ironično se osmjehnuvši odlučio razjasniti stvar.

- U tvoj novi dom.

DESETO POGLAVLJE

Pjevušeći veselu božićnu pjesmicu, Julianna je sjela za toaletni stolić pa svezala svoje raskošne uvojke tamnozelenom vrpcom i ukrasila ih stručkom božikovine. Završivši, zadovoljno je kimnula pa ustala, poravnala nabore zelene vunene haljine i pošla u salon kako bi nastavila s radom na svojem novom rukopisu.

Prošlo je tri mjeseca otkad ju je muž poput komada pokućstva iskrcao pred svojom malom lijepom ladanjskom kućom pa rekao batleru neka se pobrine za nju i bez pozdrava se okrenuo i otišao. Otada ga više nije vidjela. Nije joj pisao ni dolazio, jednostavno se ponašao kao daje nema. S obzirom na način na koji su završili u braku, Julianna se tome nije čudila. Još uvijek je pamtila svaki detalj njihova glupog vjenčanja. A svaki put kada bi pomislila na to, poželjela bi propasti u zemlju od srama.

Bila je to opscena parodija vjenčanja. Iskreno rečeno, posve prigodan završetak šarade započete na maškaradi. Umjesto daje prekori zbog noćasnijeg ponašanja, majka ju je pohvalila i prozvala je vrlo domišljatom i snalažljivom. Umjesto da joj prije početka vjenčanog obreda na brzinu udijeli pokoji majčinski savjet o braku i djeci, rekla joj je da je način na koji je upecala najpoželjnijeg neoženjenog muškarca iz visokog društva uistinu genijalan i da se sama nikad ne bi domislila bržem i praktičnijem rješenju. Najzad joj je savjetovala da ga jednako lukavo nagovori da joj kupi bundu od nerca, činčile i lisice. Do tog trenutka Julianna više nije imala snage za prepirku. Jedino što je mogla bilo je tome se glasno nasmijati.

S druge strane, Juliannin otac očito je imao puno bistriju predodžbu o pravom stanju stvari. Ukratko, njegova kći se obrukala, a budući daje mladoženja aktivno sudjelovao u tome, nije mu preostalo drugo nego oženiti je. Posve je razumljivo daje njezin otac nakon takvog šoka morao popiti bocu madeire kako bi smirio živce. Zato je i bio pomalo klimav na nogama dok ju je vodio prema oltaru. Bio je to uistinu prizor za pamćenje. Pijani otac, mamurna mladenka i mladoženja koji...

Ah, mladoženja. Prisjetivši se gnušanja u njegovim očima kad se okrenuo prema njoj kako bi joj se zavjetovao na vjernost i odanost do smrti, Julianna je kratko zadrhtala. Sjećala se čak i zaprepaštenog svećenikova lica kad se mladoženja ironično nasmijao na njegov prijedlog da je poljubi i umjesto toga jednostavno se okrenuo i izašao iz crkve.

Poslije, u kočiji, Julianna se svojski potrudila objasniti mu da se nije željela udati za njega. Čak mu se i ispričala, ali uzalud. Ostao je mrtav hladan na sve njezine molbe da je pokuša shvatiti, kao i na zakletve da ni u snu nije planirala takvo što. Kad je najzad progovorio, rekao je da će je izbaciti iz kočije ako o tome prozbori još i riječ.

Nakon što ju je ostavio pred kućom poput komada neželjene prtljage, Julianna je naučila sve o težini samoće. U danima koji su uslijedili shvatila je da ima više vrsta samoće i da nisu svejednako bolne. Kad je ostala bez bake osjećala se grozno usamljenom, ali ovo je bilo gore od tog. Ova vrsta samoće temeljila se na krajnjem preziru. Bila je odbačena poput zadnjeg smeća. Shvatila je to onog trenutka kad su do njezina uha doprle glasine o vatrenoj pustolovini njezina muža s lijepom i glasovitom balerinom. Odjeknule su Londonom čak i glasnije od nagađanja o razlozima njegova iznenadnog vjenčanja.

Znala je zašto to čini. Želio ju je kazniti, a postići da joj se cijelo londonsko društvo smije iza leđa bio je savršen način za osvetu zbog toga što mu je uz - svesrdnu pomoć njezine majke - kako je vjerovao i kako će po svemu sudeći do vijeka vjerovati, postavila stupicu u koju je upao poput zadnje naivčine. Gore od svega, Julianna je bila sposobna zamisliti se u njegovoj koži i gledati na stvari njegovim očima, i zato ga nije mogla osuđivati. Znala je kako se osjeća i zašto se tako osjeća.

Do kraja prošloga tjedna isplakala je more suza. Pogled koji joj je uputio nakon vjenčanja proganjao ju je i danju i noću. Nije mogla vjerovati daje se toliko gnuša. U pokušaju da mu objasni kako nije ni za što kriva, napisala mu je tuce pisama. Jedini odgovor koji je dobila bila je kratka, na brzinu naškrabana poruka koju joj je poslao po svom tajniku. Upozorio ju je da mu prestane pisati jer nastavi li, izbacit će je iz kuće, i to bez prebijene pare.

Dakle, gospodin DeVille je od gospođe DeVille očekivao da ostatak života provede kao u samostanu. Po njegovu mišljenju bila je to prikladna pokora za grijeh koji je počinila, a za koji je, pravo rečeno, i on bio zaslužan i u kojem je dragovoljno sudjelovao. No očito nije mislio da bi se zbog toga trebao kajati. O, ne. Njezin uvaženi suprug imao je još pet posjeda s lijepim velikim kućama u kojima se mogao družiti s kim god poželi. Sudeći po tračerskoj rubrici u novinama i po onome što je uspjela izvući iz Sheridan Westmorelanda, često je u njima priređivao raskošne zabave za svoje brojne prijatelje. I prijateljice, pomislila je Julianna, ali s njima se zacijelo puno radije zabavljao u privatnosti svoje spavaće sobe.

Do kraja prošloga tjedna, dani su joj prolazili u neprekidnoj borbi s usamljenošću i plakanju nad svojom tužnom sudbinom. Jedino olakšanje nalazila je u pisanju knjige i dugih pisama baki, u koje je pretočila svu svoju tugu i jad. Ali sve to odjednom se promijenilo. U njezinu životu napokon je zasjalo svjetlo.

Naime, primila je pismo od gospodina Freminghama, londonskog nakladnika koji je želio objaviti novelu koju mu je poslala. Osim što ju je laskavo usporedio s Jane Austen, napisao je i daje iskreno zadivljen njezinim smislom za humorom i sposobnošću seciranja pripadnika visokog društva kao i skorojevića koji se uporno trude pripadati klasi koja ih nikada neće prihvatiti kao sebi ravne.

Također, priložio je i ček te dometnuo kako je uvjeren daje to tek prvi i da će joj rukopis koji mu je poslala donijeti puno novca čim izađe iz tiska. Za Juliannu, taj ček bio je simbol neovisnosti, stvarna i opipljiva potvrda da će u dogledno vrijeme izaći iz tamnice u koju ju je Nicholas zatočio. Za nju, taj ček bio je... sve!

Nakon toga, vrijeme je provodila sanjareći o unajmljivanju maloga lijepog stana u Londonu, u jednoj od boljih četvrti. Napokon će ispuniti bakinu želju i živjeti od svoga spisateljskog rada. Za godinu dana imat će dovoljno novca da se vrati u život iz progonstva kojim ju je muž kaznio.

Nažalost, snovi joj nisu bili ni upola toliko utješni. Nema obrane od snova i to je bilo mjesto na kojem ju je Nicki proganjao. Svaki put iznova sanjala je isti san, istu priču koja se dogodila kad mu je u labirintu predložila daje obeščasti. Bio je u istoj pozi, noge na klupi i pogleda uperena u daljinu, a na usnama mu je titrao isti nedokučivi

osmijeh. Na kraju bije uvijek strastveno poljubio i to je bio trenutak kad bi se probudila. Nakon toga preostalo bi joj umiriti usplahireno srce i pokušati ponovno zaspati, što često nije bilo lako.

Ali ujutro, s prvim zrakama sunca, Julianna je prošlost ostavljala na jastuku i kretala u budućnost. Više nego ikada posvetila se pisanju, stvaralaštvo je postalo poput njezina zaklona, mjesto na kojem je njezina duša pronalazila utočište od duhova prošlosti.

Tako je bilo i tog dana, kad je sišla u salon. Larkin, batler, pojavio se na vratima noseći poslužavnik sa šalicom čaja i čajnim kolačićima.

- Hvala, Larkine- s osmijehom je rekla i nastavila s pisanjem.

Bilo je kasno popodne i željela je završiti ulomak koji je započela prije nego što padne noć. Ali umjesto da izađe, Larkin je ostao ukočeno stajati pokraj stola. - Oprostite, gospo... - ispod glasa je započeo pa kratko pročistio grlo.

Hitro je podigla pero kako bi mu dala do znanja da pričeka dok završi započetu rečenicu.

- Ali...

Odlučno je odmahнула glavom i nastavila pisati. Uostalom, ovdje se nikada nije događalo ništa što ne bi moglo pričekati. U zabiti poput te nije bilo neočekivanih posjetitelja koji bi svratili na čavrljanje uz šalicu čaja ni ičega u vezi s kućanstvom što bi valjalo na brzinu riješiti. Sve se odvijalo prema ustaljenom planu i programu, bez ikakvih iznenađenja. Osoblje je funkcioniralo poput dobro podmazanog stroja i ako su je sluge ikada pitale za savjet ili mišljenje, bilo je to samo iz pristojnosti. Odnosile su se prema njoj kao prema gostu, iako je Julianna katkad imala osjećaj da suosjećaju s njezinom tužnom sudbinom. To se osobito odnosilo na Larkina, koji je prema njoj uvijek bio iznimno pažljiv.

Spustila je pero i pogledala ga. Izgledao je kao da će se mu para izaći na uši ako uskoro ne progovori. - Oprostite, Larkine, ali ako ne zapišem misao, često mi pobjegne iz glave. Što ste mi željeli reći?

- Vaš suprug upravo je stigao i želi da smjesta dođete u njegovu radnu sobu.

Zaprepaštena, Julianna je naglo skočila na noge i požurila prema vratima. Znala je da se nema čemu nadati, ali bilo je to jače od nje.

- Doveo je i svog osobnog slugu - dometnuo je Larkin.

Okrenula se i zbunjeno ga pogledala. Nije bila osobito upućena u navike pripadnika visokog društva i u skladu s tim nije imala pojma da osobni sluga uvijek putuje s gospodarom ako se gospodar namjerava negdje duže zadržati.

- To znači da će ostati ovdje barem do sutra ujutro. Nestrpljivo čekajući da se mala djevojčura koju je bio primoran oženiti napokon odazove njegovu pozivu, Nicki je stajao pokraj prozora i namršteno promatrao ljupki zimski pejzaž. Iako se nejasno sjećao noći kada ju je upoznao, dan koji je uslijedio ostao mu je duboko urezan u pamćenje. Započeo je doručkom koji mu je Valerija osobno donijela u sobu i njezinom sarkastičnom primjedbom kako je on, očito, jedina "riba" u Londonu koja je bila dovoljno glupa da zagriže mamac u obliku male slatke Skeffingtonice i tako ispuni žudnju njezine majke da joj se kći uda za njega. Prije nego što ju je izbacio iz sobe, stigla je reći i da iskreno dvoji u Julianninu nedužnost u cijeloj toj priči. Ipak, odbijao je vjerovati u to. Bio je siguran da ga Julianna nije namjerno namamila u klopku.

Mora da je stvarno bio glup kad je vjerovao da je sve to bila puka slučajnost. Jer, najzad se ispostavilo daje i mjesto i vrijeme radnje bilo savršeno odabrano.

Nikada o sebi nije mislio kao o naivcu. Ipak, što bi drugo bio kad sije o slatkoj maloj Julianni i na trenutak dopustio razmišljati kao o ženi koja bi ga mogla usrećiti. Čak se uspio uvjeriti kako nema ništa protiv braka sa ženom poput nje. Činila mu se zabavnom i nepatvorenom, nimalo prijetvornom. Usto, bila je lijepa i svidjelo mu se držati je u naručju. Da ga pomisao na povremena neizbježna viđanja s budućom punicom nije tjerala na povraćanje, zacijelo bi prasnuo u smijeh kad je vidio izraz Juliannina lica u trenutku kad je izašla iz kočije.

Izgledala je kao da će se onesvijestiti. Oči su joj bile raskolačene i urešene tamnim podočnjacima. Dakako, patila je od jezivog mamurluka, ali iskreno je sumnjao da je to bio razlog što se ni jednom riječju nije potrudila reći majci da nije u pravu kad joj je prije vjenčanja, netom po ulasku u crkvu, čestitala što ga je upecala i savjetovala joj neka ga lukavo nagovori da joj kupi nekoliko bundi. Čak se tome i nasmijala. Mora da joj je pomisao daje upao u njezinu klopku pricinila golemo zadovoljstvo.

Stajao je vani, pokraj vrata, i nije to mogao ne čuti. Istog trenutka shvatio je daje ispao budala. Ali to je bila prošlost. Sada je znao s kim ima posla i zato neće dopustiti da ga ta mala lukava lisica ponovno prevesla. Naravno, pokušat će. Bio je siguran u to. Bila je dovoljno pametna da zna kako ga nikad neće uvjeriti u svoju nedužnost. Zacijelo će zauzeti drugačiji pristup. Mogao bi se okladiti da će sve priznati i ustrajati na priči da ju je majka primorala da postupi tako kako je postupila.

Kad je ušla u sobu naglo se okrenuo od prozora. Ali ako je očekivao da će pred sobom ugledati slomljenu i poniznu pokajnicu, grdno se prevario.

- Želio si razgovarati sa mnom? - pribrano je upitala i pogledala ga ravno u oči.

Šutke je kimnuo i rukom joj pokazao stolac ispred svojega pisaćeg stola.

Juliannina tek probuđena nada da je možda promijenio mišljenje umrla je istoga trena kad je vidjela kako ju je prezrivo odmjerio od glave do pete. Ništa se nije promijenilo, pomislila je, srca preplavljena razočaranjem.

Sjeo je i preskočio uvod.

- Pokušat ću biti što je moguće kraći - odsječno je izgovorio. Otac mi je javio daje razgovarao s liječnikom moje majke. Nažalost, vijesti nisu dobre. Srce joj je slabo i vjerojatno neće dočekati idući Božić.

Glas mu je zvučao pretjerano hladno i racionalno. Sudeći po tome, Julianni je bilo savršeno jasno da se jako trudi prikriti koliko ga je ta vijest pogodila. - Žao mi je - suosjećajno je odvrtila.

Umjesto odgovora uputio joj je dug ironičan pogled, kao da se pita koliko dugo misli ustrajati u glumi. Znala je kako nema smisla pokušati ga uvjeriti daje u najmanju ruku sposobna za suosjećanje, ali ni uz najbolju volju nije mogla šutke prijeći preko toga.

- Bila sam jako vezana uz baku i njezina smrt silno me pogodila. Od svih ljudi na svijetu jedino me ona mogla istinski razumjeti. Često sam joj se povjerovala i iako to zvuči čudno, još uvijek to činim... pišem joj pisma i...

Nije joj dopustio dovršiti.

- Po očevim riječima, moja majka prilično je zabrinuta zbog naklapanja koja se šire o našem takozvanom braku - nastavio je,

kao da nije čuo ni riječ od onoga što mu je rekla. - Budući da najvjerojatnije neće dočekati idući Božić, po očevu mišljenju, ovog Božića trebali bismo se potruditi usrećiti je. Slažem se s njim i zato sam ih pozvao u posjet. Sutra dolaze ovamo i tijekom njihova boravka ovdje, očekujem od tebe potpunu suradnju. Želim da moja majka stekne dojam da smo sretni.

Kratko je kimnula.

- Naravno. Učinit ću sve što bude u mojoj moći - rekla jer, jer unatoč svemu, žudjela je ugoditi mu.

Ali to joj, očito, nije uspjelo. Umjesto zadovoljstva njezinim odgovorom, ironično se nasmijao.

- Uvjeren sam da ćeš lako izaći na kraj s tim zadatkom. Trebaš se samo pretvarati da si na još jednoj maškaradi. Sutra ćeš se jednostavno maskirati u moju nježnu i pažljivu suprugu i potruditi se ostati takva do odlaska mojih roditelja - rekao je pa na trenutak zašutio. - S obzirom na činjenicu da jedva mogu podnijeti pet minuta boravka s tobom u istoj prostoriji, moj zadatak je puno teži - dometnuo je ledena glasa i ustao.

- Moja majka i otac ostat će ovdje tjedan dana. Čim sjednu u kočiju, otići ću odavde. Osim u njihovoj prisutnosti, potruđi se držati podalje od mene - rekao je i požurio prema vratima. Činilo se kao da će povratiti ako samo još minutu ostane s njom u sobi.

JEDANAESTO POGLAVLJE

Vežući kravatu pred zrcalom, Nicki se psihički pripremao za silazak u prizemlje. Znao je da mu neće biti lako provesti tjedan u istoj kući s Juliannom, ali nije očekivao ni da će mu to biti baš tako prokleta teško.

Srećom, pakleni tjedan bližio se kraju. Treba još samo izdržati večerašnje otvaranje božićnih darova. Sutra prijepodne njegovi roditelji će otići. Slijedit će njihov primjer i četvrt sata poslije uskočiti u kočiju.

Ako već ništa drugo, barem je uspio usrećiti majku. Oči bi joj zablistale svaki put kad bi vidjela kako su Julianna i on privrženi jedno drugome. Stoga mu i nije preostalo drugo nego potruditi se pružiti joj još više takvih dokaza.

Morao je priznati da je Julianna odlično surađivala. Zaljubljeno ga je gledala, uzvraćala mu osmijehe i smijala se njegovim šalama. Tijekom večere tražila je njegov pogled i upijala svaku njegovu riječ. Blistala je, bilo izgledom ili pameću. Njegovi roditelji bili su oduševljeni njezinom inteligencijom i dobrim ukusom. Odijevala se kao da joj je jedina briga u životu ugoditi očima svoga supruga, a tijela kakvo je bilo njezino u svakoj haljini izgledala je zanosno.

Bila je ukras njegova stola, ali i više od tog. Umjela je ponašati se poput prave dame, ali neusporedivo prirodnije i s puno više duha. O, da, potonjeg je imala u izobilju. I krasno se smijala, zvonko i od srca. Bila je i odlična sugovornica. Znala je slušati, ali i izreći vlastito mišljenje. O sebi nije puno govorila, no spomenula je kako ju je baka uvijek poticala da piše i da joj uvelike nedostaje otkad je umrla. Očito je s njom bila puno bliskija nego s majkom.

Kad ne bi znao kakva je vješta glumica, što je i bio razlog zbog kojeg ju je duboko prezirao, Nicki bi bio nadasve ponosan na nju. Bilo je trenutaka kada je zaboravio daje obična varalica. U više navrata uspjela gaje nakratko očarati osmijehom, diskretnim dodirnom ili kakvom duhovitom primjedbom. Dvaput je u prolazu čak zastao pokraj nje kako bi je nakratko zagrlio i poljubio u čelo, i to samo zato jer mu se to činilo savršeno prirodnim.

Kao što se moglo i očekivati, takvo njegovo i njezino ponašanje dovelo je do krajnje apsurdne situacije u kojoj je njegova majka počela smišljati imena za unuke koje nikada neće dobiti, iako to nije mogla znati. Naravno da je morala čuti glasine o razlozima njegova iznenadnog vjenčanja s Juliannom, ali nije se obazirala na njih. Pripadala je onim rijetkim ljudima koji vole sami donositi zaključke. Julianna joj se jako svidjela i to mu jasno stavila do znanja. Čak joj je pokazala medaljon s njegovim minijaturnim portretom, načinjenim dok je bio dječak. Znala je da joj nije preostalo puno vremena i trudila se uživati u svakoj sekundi druženja sa snahom. Često ju je zvala da joj pravi društvo u salonu, naravno, kao i njega, pa je tako ispalo da ona i on jedino noći ne provode zajedno.

Prošle večeri, dok je njegova majka prepričavala duhovitu zgodu iz njegova djetinjstva, Julianna je sjedila na naslonu za ruke njegova naslonjača, stražnjice gotovo pritisnute uz njegovu nadlakticu. Kad je majka završila s pričom, svi su se nasmijali, ali Julianna se doslovce previjala od smijeha i tako mu nehotice skliznula u krilo. Naglo je porumenjela i odmah skočila na noge, ali Nicki je bio siguran daje osjetila njegovu erekciju. Njegovo izdajničko tijelo reagiralo je na njezinu malu čvrstu stražnjicu točno onako kako bi se i očekivalo, ali Nicholasu se to nije nimalo svidjelo.

Mrzio je pomisao daje tako reagirao na nju. Da je mogao držati ruke podalje od nje, ne bi se ni našao u ovoj nemogućoj situaciji. Zavezavši kravatu, okrenuo se prema sluzi koji mu je spremno pridržao večernji sako od baršuna boje crvenog vina. Uvukavši ruke u rukave, duboko je udahnuo i pripremio se na zadnje i - iskreno se nadao - najlakše, večernje obiteljsko druženje u božićnom ozračju.

Istog trenutka došlo mu je do mozga da će to uistinu biti zadnje obiteljsko druženje. Njegova majka neće doživjeti idući Božić, a on... on uz sebe nikada neće imati ženu i djecu s kojima bi dočekao Božić. To gaje pogodilo jače nego što bi ikada pomislio.

No dobro. Cijelom tom predstavom barem je uspio otkloniti majčine sumnje. Bila je posve uvjerena da je sretno oženjen i ni na trenutak nije posumnjala da on ne spava sa svojom ženom i da se svojski ne trudi dobiti nasljednike.

Sutra u ovo vrijeme već će biti u Devonu.

- Nicki će dići sidro i otići odavde čim naša kočija uhvati vjetar - rekla je njegova majka suprugu dok se odijevala za večeru.

Poljubio ju je u tjemenu, stavio joj bisernu ogrlicu oko vrata i pričvrstio kopču. - Učinila si za njih koliko si mogla. Molim te, mila, nemoj se sekirati. To nije dobro za tvoje srce.

- Mojemu srcu škodi i kad pomislim da se Nicki nakon svih godina navlačenja s kojekakvim ženturačama napokon uspio oženiti jednom koja mi se zbilja sviđa. I što je puno važnije, koja se i njemu sviđa, a ipak ne želi dijeliti krevet s njom.

Njezin suprug kratko se nasmijao. - Molim te, nemoj mi reći da si se o tome raspitala kod služavki.

- Nisam ni morala - s uzdahom je odvratila. - Imam oči. Kad bi spavao s njom ne bi ga tako čeznutljivo promatrala. Zaljubljena je u njega, a on je dovoljno glup da to ne vidi.

- Ne možeš ga natjerati daje zavoli.

- O, sigurna sam daje zaljubljen u nju, samo što si to ne želi priznati. Vidjela sam kako je gleda kad zaboravi daje mrzi - rekla je i ustala. - Lijepa je i pametna, jednostavno čarobna. Mogla bih se kladiti da gaje očarala još one noći kad su se upoznali na onom glupom balu pod maskama.

Slegnuo je ramenima. - Možda, a možda i nije. Ne možeš to pouzdano znati.

- Ma hajde, znaš da sam u pravu. Istina je da Nicholas ima dugu povijest nestašluka sa ženskim osobama, ali nikada nije učinio ništa doista skandalozno. Ne bi Juliannu odveo u svoju sobu da već nije bio zaljubljen u nju.

Budući da je protiv takvog zaključka bilo nemoguće pronaći valjan argument, njezin suprug samo se osmjehnuo. - U tom slučaju, nadajmo se da će naposljetku sve dobro ispasti.

Njegova žena slegnula je ramenima. - Razmišljala sam bih li Julianni udijelila pokoji savjet i rekla joj neka ne gubi nadu, ali najzad sam odustala. Kad bi znala da znam kako stoje stvari između njih, umrla bi od srama - rekla je i uhvatila muža pod ruku. - Moralo bi se dogoditi čudo da od njih dvoje dobijemo unuke.

DVANAESTO POGLAVLJE

U svojoj sobi, Julianna je stajala pokraj toaletnog stolića pogleda uperena u kutiju pisama koje je pisala baki. Božićne darove koje je dobila te večeri odložila je na krevet. Nicki će sutra otići, znala je to od onoga dana kada je došao, a i batler joj je to jučer dodatno potvrdio.

Nicki i njegovi roditelji bili su vrlo velikodušni prema njoj, iako su darovi koje je dobila od njega bili posve neosobni i uručeni tek reda radi. Roditeljima je predao darove u svoje i njezino ime, iako ona nije imala ništa s tim. A kad je došlo vrijeme da on otvori svoje darove, među njima nije bilo njezinoga. Izvukao se tako što je roditeljima s osmijehom rekao da mu je ona namijenila posve osoban poklon koji će mu predati kad budu sami.

Istina je bila da mu Julianna nije imala što darovati. .. osim sadržaja kutije koju je upravo držala u drhtavim rukama. Trebala bi mu dati ta pisma. Štoviše, morala bi to učiniti. Posljednji tjedan dana toliko gaje često zvala "Nicki" da joj je takav bliski način oslovljavanja već prešao u naviku. Istinski se trudila učiniti sve što je bilo u njezinoj moći kako bije vidio u drugačijem svjetlu i promijenio mišljenje o njoj. Bez imalo srama otvoreno je flertovala s njim kako bi mu dala do znanja da joj se sviđa. Provodila je sate pred zrcalom isprobavajući haljinu za haljinom. A tek frizura! Trebala joj je cijela vječnost da je složi, svaka vlas morala je biti na svome mjestu. Ipak, urodilo je plodom jer je nekoliko puta ulovila njegov pogled... i u tim trenucima nije ju promatrao prezirno i svisoka, nego drugačije... s divljenjem i čeznutljivo, kao da bi je želio poljubiti... isto onako kako ju je gledao onoga davnog dana, kad ju je poveo u svoju sobu.

Zaljubljena je u njega. Shvatila je to tijekom tog divnog, a ujedno i mučnog tjedna koji su proveli pod istim krovom, viđajući se iz dana u dan. Povrh toga, doznala je o njemu puno toga što nije znala, stvari zbog kojih je vrijedilo pokušati izgladiti taj njihov nesretni nesporazum. Prije svega zato jer je Nicki, po riječima njegove majke, volio djecu. Bio je vrlo privržen svojim nećacima i njegova majka bila je sigurna da bi želio imati vlastitu djecu, bilo mušku ili žensku. Što

se nje tiče, iskreno se nadala unuku, tako da može naslijediti Nicholasovu titulu. Ali iako joj to nije priznala, Julianna je znala da neće biti djece ako stvari između njih ostanu takve kakve jesu. Nicki u tom slučaju neće nikada dobiti nasljednika. Ta pomisao bila joj je poput noćne more. Najmanje što je mogla učiniti bilo je pokušati popraviti štetu nastalu na temelju njezine vlastite gluposti. Da mu one noći nije predložila daje obeščasti, ništa od ovoga ne bi se dogodilo. I što sad? Razvod bi bacio ljagu na cijelu njezinu i njegovu obitelj, ne samo na njega i nju. Bilo je to previše skandalozno. Posljednjih pedesetak godina razvela se samo nekolicina parova i u skladu s tim, ništa od toga. Ostat će u braku dok ih smrt ne rastavi.

I to bez djece, osim ako nešto ne poduzme. Budući da je već učinila sve što je mogla, nažalost bez rezultata, preostalo joj je samo jedno - pokazati mu pisma koja je pisala baki. Bio je to jedini dokaz koji mu je mogla ponuditi... dokaz iz kojeg će biti jasno vidljivo da nije planirala postaviti mu klopku na balu pod maskama i na taj način natjerati ga daje oženi.

Problem je bio u tome što će Nicki u tom slučaju doznati sve njezine tajne. Bit će potpuno razotkrivena, razgolićena do kostiju, do same srži svog bića. Ta pisma sadržavala su sve njezine misli, snove i želje... sve za čime je žudjela, sve čemu se nadala. Pročita li ih, doznat će sve o njoj i to će je učiniti ranjivom, ranjivijom nego ikad u životu. Ipak, morala mu ih je dati.

Začuvši korake s druge strane vrata kojima su bile povezane njihove spavaće sobe, brzo se pomolila i prije nego što se stigne predomisliti prišla vratima i pokucala na njih.

Otvorivši vrata, Nicki ju je hitro odmjerio od glave do pete i vidjevši u čemu stoji pred njim, zamalo joj ih zalupio pred nosom, i to samo zato da ne bi učinio ono što je poželio učiniti... i što bi, po njegovu mišljenju, svaki normalan muškarac poželio kad bi je vidio takvu. U pripijenoj baršunastoj kućnoj haljini boje višnje i s dugim plavim uvojcima koji su joj padali niz ramena, izgledala je doista zanosno.

- Što želiš? - otresito je upitao i pomaknuo se u stranu kako bi je propustio u sobu.

- Željela bih... željela bih ti nešto dati - promucala je i pružila mu kutiju s pismima.

Kratko ju je pogledao pa spustio pogled na kutiju.

- Što je to? - sumnjičavo je upitao.
 - Vidjet ćeš. Molim te, uzmi je.
 - Dovraga, zašto bih to učinio?
 - Zato jer.... zato jer je to tvoj božićni poklon... od mene.
 - Ne trebam ništa od tebe.
 - Ali zacijelo želiš djecu. Zar ne? - bubnula je prije nego što je stigla razmisliti, što je i bio razlog zbog kojeg je izgledala jednako zaprepašteno kao i on.
 - Ne moram ih imati s tobom - drsko je odbrusio.
- Naglo je problijedjela, ali brzo se pribrala. - Istina, ne moraš, ali u tom slučaju neće biti zakonita.
- Mogu ih i poslije ozakoniti. Ako je to sve, tornjaj se odavde.
 - Prokletstvo - naglo je izgovorila i s treskom spustila kutiju na stolić pokraj sofe. - Nisam došla na onaj glupi bal s namjerom da te namamim u klopku. Kad sam te zamolila da me obeščastiš, mislila sam da si netko drugi.

Spor ironičan osmijeh pojavio se na njegovu mračnom licu.

- Doista? - jetko je upitao. - A taj drugi bio bi... tko?
- Anđeo - srdito je uzviknula, očiju punih suza. Bila je toliko ljutita da bi mogla čupati kosu od bijesa i očaja. - Mislila sam da si anđeo. Ako ti nije jasno o čemu govorim, otvori tu kutiju i pročitaj pisma koja sam pisala baki. Tada ćeš napokon shvatiti što se dogodilo! - vrisnula je i naglo se okrenuvši izjurila iz njegove sobe.

Nicki je pripremio piće pa sjeo na sofu i ne obazirući se na kutiju s pismima posegnuo za knjigom koju je ostavio na stoliću u namjeri daje večeras počne čitati. Otvorio ju je na prvoj stranici, pročitao nekoliko redaka pa svrnuo pogled na kutiju s pismima. Znatiželja je ipak prevladala. Pročitat će jedno od njih, tek toliko da vidi kakvu je smicalicu njegova maštovita žena ovoga puta smislila.

Sudeći po datumu, prvo pismo bilo je napisano u proljeće, u vrijeme kada nije poznavao Juliannu niti je imao pojma da postoji.

Draga bako!

Danas sam u Hyde parku doslovce naletjela na jednog muškarca i pritom se gotovo rastopila. Nije mi to lako priznati, ali istina je. Bio je to Nicholas DuVille za kojeg sam već prije čula da je nevjerojatno naočit, ali nisam tim glasinama pridavala osobitu pozornost. Dosad sam se već puno puta uvjerila da su muškarci o kojima se pričalo

kao o naočitima zapravo sasvim prosječni. Ali Nicholas DuVille... ah, bako... on je doista jako, jako zgodan. Doduše, djeluje kruto i hladno, prilično strogo, barem na površini. Učinilo mi se da se nasmijao komentaru koji sam mu dobacila trenutak prije nego što sam se udaljila, a ako jest, zacijelo nije toliko krut, nego samo suzdržljiv.

Dva sata kasnije, kad se vatra u kaminu već gotovo ugasila, i to zato što je Nicholas bio previše okupiran onim što je čitao da bi se sjetio održavati je, odložio je posljednje pismo pa ponovno uzeo ono koje je dotad već dvaput pročitao i zbog kojeg ga je sada jezivo grizla savjest.

Znam da me se stidiš, bako. I da, znam da bi mi rekla kako bi sir Frances povukao bračnu ponudu da sam s nekim otplesala tri plesa iste večeri te da sam uistinu pretjerala kad sam s Nicholasom DuVilleom otišla u njegovu sobu i dopustila mu da me poljubi. Ali, da te je ikada u životu poljubio muškarac poput njega, zacijelo bi razumjela. Kad bi barem mogla vidjeti njegov osmijeh ili čuti njegov duboki glas. Znam da bi tada razumjela. O, kako žudim ponovno vidjeti njegov osmijeh... i čuti njegov duboki glas. Kad bi mi barem vjerovao! Ali ne vjeruje mi... misli da sam ga namamila u stupicu, a ja u vezi s tim ne mogu ništa učiniti. Ipak, i dalje žudim za njim. Toliko sam očajna da svake noći natapam jastuk suzama...

Stojeći pokraj prozora, Julianna je nepomično zurila u hladnu zimsku noć. Ruke su joj bile prekrížene na prsima kao da se pokušava obraniti od hladnoće, ali ne one koja je dopirala izvana. Nego iznutra, jer srce joj se ledilo od straha da će je Nicki zauvijek odbaciti. Polako je podigla ruku i vrhom prsta počela šarati po zamagljenom staklu. Nekoliko trenutaka potom, u staklu je ugledala odraz muškarca za kojeg se udala. Na trenutak je pomislila da joj se priviđa, ali ne, stajao je tamo, u bijeloj košulji zasukanih rukava, ruku duboko zabijenih u džepove hlača.

Nije se ni pomakla kad joj je polako prišao i stao iza nje. Previše se bojala onoga što će vidjeti - ili onoga što neće vidjeti u njegovim očima.

- Julianna - tiho ju je pozvao.

Drhtavo je udahнула pa skupila hrabrost i okrenula se. Pogled mu je bio preplavljen tugom, a na usnicama mu je lebdio neveseo osmijeh.

- Kad sam naletio na tebe u labirintu... i dok si dvojila jesam li vrag ili anđeo, znaš li o čemu sam ja razmišljao?

Bez riječi je odmahнула glavom.

- Da izgledaš poput anđela. Poslije, kad sam te odveo u sobu, u mojim očima uistinu si postala anđeo.

Čekajući da nastavi, nije se mogla ni pomaknuti. Bojala se čak i disati.

- Silno sam te želio. I još uvijek te želim.

Odjednom, našla se u njegovu zagrljaju, usnica spojenih s njegovima u dug, bolno nježan poljubac. Malo potom produbio je poljubac i čvršće je privivši uz sebe, počeo je milovati po leđima, struku i bokovima. Čvrsto se priljubivši uz njega, ovila mu je ruke oko vrata i poželjela daje nikada ne prestane ljubiti.

Ali jest, samo kako bi udijelio niz laganih poljubaca na njezino čelo, oči, nos i obraze. - O, kako žudim za tobom - prošaptao je.

- Kad bi samo znala...

Naslonila je obraz na njegova mišićava prsa i počela ga sramežljivo milovati po leđima. Željela je da je opet poljubi. Ali nije, samo je kratko zadrhtao i čvršće je privio uz sebe. Zaključila je da će morati biti odvažnija pa podigla glavu i izazovno ga pogledala u oči.

Shvatio je što želi. - Nemaš pojma koliko te želim - prošaptao je, glasom promuklim od strasti, pa upleo prste u njezinu kosu i ponovno spojio usnice s njezinima.

EPILOG

Salon najotmjenije ladanjske kuće Nicholasa DuVillea - one koja se nalazila nedaleko od Londona, bio je uistinu veličanstven, opremljen biranim komadima pokućstva i urešen basnoslovno vrijednim slikama starih majstora koje su visjele na svilom obloženim zidovima. Izuzev kućevlasnika, tu se trenutačno nalazilo i četvero njegovih najboljih prijatelja, odnosno Whitney i Clayton Westmoreland te Stephen i Sheridan Westmoreland. Nadalje, bili su tu i roditelji vlasnika kuće - Eugenia i Henri DeVille. Sedmi gost, zapravo gošća, bila je udova vojvode od Claymorea, dobra prijateljica DuVillea starijeg i majka obaju Westmorelanda, Claytona i Stephena.

Tom prigodom tog osobitog dana, gosti su u salonu sjedili podijeljeni u dvije skupine. Jedna se sastojala od Nicholasovih roditelja i majke dvojice njegovih prijatelja, točnije, od Eugenije, Henrija i vojvotkinje od Claymorea. Druguje činilo četvoro Nicholasovih prijatelja koji su također bili roditelji, ali njihova djeca srećom nisu bila prisutna jer to bi uistinu bilo previše.

Nicholas pak nije sjedio ni u jednoj skupini iz jednostavnog razloga što nije bio roditelj.

To je tek trebao postati. Uskoro, ako bi se njega pitalo.

Dvojica njegovih prijatelja koji su već izdržali i preživjeli beskrajno duge sate čekanja da postanu očevi odlično su se zabavljali gledajući ga kako pati. Kako i ne bi kad je Nicholas bio na glasu po nevjerojatoj sposobnosti da ostane savršeno pribran u svim škakljivim situacijama u kojima su se drugi džentlmeni preznojavali od muke.

Kako bilo, više nije bio takav. Trenutačno je stajao pokraj prozora i odsutno zurio van, masirajući si ukočen vrat. Stajao je tamo samo zato jer je čuo kako je njegova majka rekla njegovu ocu da se osjeća krajnje iscrpljeno samo od gledanja njihova dragog sina kako koracima mjeri salon.

Budući da joj je prije godinu dana srce bilo tako slabo da se jedva mogla popeti stubama na kat, Nicholas je istog trenutka prestao

koračati uzduž i poprijeko salona, neovisno o tome što je njegovoj majci srce u međuvremenu toliko ojačalo da se bez ikakvih problema mogla stubama popeti ne samo na prvi nego i na više katova. Taj misterij nikome nije bio jasan, pa tako ni njemu, ali nije želio izazivati sudbinu.

No ako je prestao koračati, to nipošto nije značilo da se prestao brinuti.

Dvojica prijatelja u tom smislu nisu mu bila ni od kakve koristi. Naizmjenice su ga zadirkivali i suosjećali s njim, više prvo nego drugo. Nicki je znao da to čine samo zato što su im njihove žene svojedobno rekle kako ne poznaju nikoga toliko razumnog i pribranog poput njega.

- Ako me sjećanje ne vara, dok je Whitney rađala, ti si bio na nekakvom poslovnom sastanku, zar ne? - upitao je Stephen brata i kratko mu namignuo.

Clayton je prihvatio igru. - Da, a poslije sam otišao na partiju karata u klub - odvratio je pa svrnuo pogled na nestrpljivoga budućeg oca. - Nicki, što kažeš da pođemo malo kartati u klub? Vratit ćemo se do ponoći. Najkasnije do sutra ujutro.

- Da sam na tvome mjestu, pristao bih - s osmijehom mu je savjetovao Stephen. - Kada se u klubu pročuje da si se ponašao poput lava u kavezu, a osobno ću se potruditi da svi doznaju kako si šizio dok si čekao da ti žena rodi, nećeš više moći promoliti ni nos u klub. Uskratit će ti članstvo, što je, pravo rečeno, šteta. Unio si izvjesnu živost u sveopći truli ugođaj. Ako želiš, iskoristit ću svoj utjecaj i pobrinuti se da te katkad puste tamo na piće, u ime starih dobrih vremena.

- Stephene?

- Da, Nicholase?

- Začepi.

- Hm, a kako bi bilo da ti i ja odigramo partiju šaha? - predložio je Clayton. - Vrijeme će ti brže preletjeti budeš li se zabavljao nečim.

Nicholas nije rekao ni riječ.

- Hajde, dogovorimo uloge. Najbolje krupne, tako da ti ne bude svejedno hoćeš li izgubiti. Tako ćeš ostati usredotočen na igru. Primjerice, onaj tamo Rembrandt protiv najnovijeg crteža mog sina.

Odličan je, prikazuje Whitney s čabrom na glavi umjesto šešira. Što kažeš?

Whitney i Sheridan, koje su dotada propustile ušutkati supruge, jednoglasno su izrazile zgražanje nad njihovom bezosjećajnošću pa ustale i suosjećajno požurile utješiti budućeg oca.

- Smiri se, Nicki - rekla je Whitney, potapšavši ga po ramenu. - Treba vremena, ne ide to tako brzo.

- Prošlo je već previše vremena - promrsio je. - Whittcomb je prije dva sata rekao da samo što nije rodila.

- Znam - rekla je Sheridan. - Ako te to može imalo utješiti, dok sam ja rađala, Stephen je bio toliko živčan da je jadnog doktora Whittcomba nazvao nesposobnim stankeljom samo zato što mu je rekao neka se strpi i dodao kako mi apsolutno nikako ne može pomoći da što prije završim s tim.

Začuvši to, Clayton se kratko nasmijao. - Zbilja, jadni Whittcomb - rekao je, prijekorno pogledavši brata. - Kako si mu to mogao reći? Odličan je liječnik i jasno da ne može požurivati stvari ni predvidjeti koliko će dugo porođaj trajati. Whitneyje rađala skoro dvanaest sati. Očekivalo bi se da znaš da sve mora ići prirodnim putem.

- Da? - ironično je upitao Stephen. - Pretpostavljam da si mu ti od srca zahvalio što te ostavio da tako dugo čekaš u prizemlju i pritom se iskreno nadaš da još uvijek imaš ženu.

- Da, tako nešto - s osmijehom je rekao Clayton pa popio gutljaj pića.

- Istina - složio se doktor Whittcomb.

Sve glave naglo se okrenule prema njemu. Sa širokim osmijehom na usnama stajao je u do vratku brišući ruke bijelim platnenim ubrusom.

- Ali nekoliko sati prije toga zaprijetili ste mi da ćete me nogom u... hm, stražnjicu, izbaciti iz kuće i sami poroditi svoju ženu - rekao je pa svrnuo pogled na Nicholasa koji je izgledao kao da će iskočiti iz kože od nestrpljenja. - Vaša supruga prilično se namučila, ali ima za vas uistinu lijepo iznenađenje. Pođite k njoj, vjerujem da ćete biti...

Nije stigao završiti jer Nicki je bez riječi projurio pokraj njega. Doktor Whittcomb pogledom ga je ispratio do stuba, a potom se sa širokim osmijehom na usnama okrenuo prema baki i djedu koji su izgarali od znatiželje da čuju je li njihovo novo unuče dječak ili djevojčica.

Odozgor, s onoga svijeta, svijeta gdje sve s ovoga svijeta počinje i završava, Sarah Skeffington je s toplim osmijehom na licu nadgledala razvoj događaja, zadovoljna načinom na koji je iskoristila svoja tri mala čuda. Bilo je to nešto čime je Svevišnji, istinski čudotvorac, darivao svaku netom pridošlu dušu za koju je smatrao daje to zaslužila na temelju dobrih djela koja je počinila tijekom svojega zemaljskog života. Istina, ne može se provesti baš sve što bi se htjelo, izvjesna ograničenja ipak postoje, ali kad je Svemogući čuo što bi Sarah željela, u potpunosti joj je odobrio provedbu sva tri čuda, uključujući i ono da se zdravlje gospođe DeVille znatno popravi, tako da može vidjeti da joj se želja ostvarila i da je dobila unuka.

U širokoj bračnoj postelji, leđa oslonjenih na paperjaste jastuke, Julianna se prihvatila pisanja pisma baki, kako bi joj javila sretnu vijest, ne znajući da joj je to već poznato.

Draga bako!

Prije pet dana rodila sam sina. Nazvali smo ga John. Ne mogu ti opisati koliko je Nicki očaran njime. A tek njegovom sestrom bliznakom! Zaljubio se u nju čim ju je ugledao.

Nazvali smo je Sarah, po tebi.

Često mislim na tebe i vjerujem da znaš da ćeš mi zauvijek ostati u srcu...

Table of Contents

[Naslovna strana](#)

[Impresum](#)

[1. poglavlje](#)

[2. poglavlje](#)

[3. poglavlje](#)

[4. poglavlje](#)

[5. poglavlje](#)

[6. poglavlje](#)

[7. poglavlje](#)

[8. poglavlje](#)

[9. poglavlje](#)

[10. poglavlje](#)

[11. poglavlje](#)

[12. poglavlje](#)

[Epilog](#)